

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ด. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๕๔/๒๕๕๘
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๔๕๔/๒๕๖๓

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๘ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๓

{	ระหว่าง	นายสุรศักดิ์ มณีศรี	ผู้ฟ้องคดี
		กระทรวงมหาดไทย ที่ ๑	
		รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ที่ ๒	
		ปลัดกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๗/๒๕๕๑ หมายเลขแดงที่ ๓๑๕/๒๕๕๗ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองนครศรีธรรมราช)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมฟ้องว่า เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่ง นายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง (ปัจจุบันได้รับการยกฐานะเป็นเทศบาลเมืองป่าตอง) อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต ได้ถูกนายเปียน กี่สิน และนายสุทัศน์ พรรณธนะ ร้องเรียนต่อผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตว่า เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีและนายสาคร เชื้อฉนวน ซึ่งขณะนั้นเป็นเทศมนตรี ได้ร่วมกันเรียกรับเงินจากนายสุทัศน์ ตัวแทนบริษัท นวเจษฎาขนส่งและก่อสร้าง จำกัด เป็นเงินจำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นค่าตอบแทนในการจ่ายเงินค่างวดงานที่ ๑๑ ของโครงการระบบรวบรวมและบำบัดน้ำเสีย ต่อมา

/ผู้ว่า...

ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตมีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ฉบับที่ ๖๔๕/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๔๕ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อสอบสวนคณะเทศมนตรีเทศบาลตำบลป่าตอง ซึ่งประกอบด้วย ผู้ฟ้องคดี นายสาคร เชื้อฉนวน และนายอุทัย กาญจนนะ กรณีที่ถูกกล่าวหาว่ามีพฤติการณ์ที่เป็นไปในทางเรียกร้องผลประโยชน์ต่าง ๆ ปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ และมีความประพฤติในทางที่จะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียแก่ศักดิ์ศรีตำแหน่งและแก่ทางราชการ โดยมีพฤติการณ์เรียกร้องเงินจากผู้รับเหมาก่อสร้างโครงการก่อสร้างระบบรวบรวมและบำบัดน้ำเสีย และมีพฤติการณ์เรียกร้องเงินเพื่อการผ่านร่างเทศบัญญัติงบประมาณประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๕ คณะกรรมการสอบสวนได้สอบสวนพยานบุคคลประกอบด้วย (๑) นายสุทัศน์ ตัวแทนบริษัท นวเจษฎาขนส่งและก่อสร้าง จำกัด (๒) นายเปียน กี่สัน อดีตนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง (๓) นายสกุล กิตติภาดากุล วิศวกรประจำโครงการก่อสร้างระบบรวบรวมและบำบัดน้ำเสียของบริษัท นวเจษฎาขนส่งและก่อสร้าง จำกัด (๔) นายสมเกียรติ ขวัญสุวรรณ ปลัดเทศบาลตำบลป่าตอง (๕) นางอุทัยวรรณ เพ็ญสวัสดิ์ ผู้อำนวยการกองคลัง เทศบาลตำบลป่าตอง และ (๖) นายภูมิ เทพณรงค์ หัวหน้างานผลประโยชน์ เทศบาลตำบลป่าตอง รวมทั้งได้พิจารณาพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้วเสนอความเห็นต่อผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตว่า กรณีกล่าวหาว่าเรียกร้องเงินจากนายเปียน กี่สัน อดีตนายกเทศมนตรีตำบลป่าตองคนละจำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อแลกเปลี่ยนกับการผ่านร่างเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๕ นั้น ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานชัดเจน ควรยกประโยชน์และความสงสัยให้ผู้ฟ้องคดี ส่วนนายสาครไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าว สำหรับกรณีกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีและนายสาครร่วมกันเรียกเงินจากนายสุทัศน์ พรรณธนะ ตัวแทนบริษัท นวเจษฎาขนส่งและก่อสร้าง จำกัด ผู้ฟ้องคดี และนายสาครมีความผิดตามที่ถูกกล่าวหา โดยได้เรียกหรือร่วมกันเรียกรับเงินจากนายสุทัศน์ เป็นเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท จริง ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตมีความเห็นตามที่คณะกรรมการสอบสวนเสนอ และเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่ง ต่อมา อธิบดีกรมการปกครองได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ มท ๐๓๑๓.๑/๖๔๙๗ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ขอให้นำเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่ง หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๔๐/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ให้ผู้ฟ้องคดีกับพวกออกจากตำแหน่ง ผู้ฟ้องคดีและนายสาครเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อศาลปกครองสงขลา เป็นคดีหมายเลขดำ

/ที่ ๓๗/๒/...

ที่ ๓๗๒/๒๕๔๕ ซึ่งเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีในขณะนั้น ขอให้ศาลพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว ต่อมา ศาลปกครองสงขลาวินิจฉัยแล้ว เห็นว่าการสอบสวนตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ลับ ที่ ๖๔๕/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๔๕ ชอบด้วยกฎหมายและผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้ใช้ดุลพินิจในการออกคำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ ๓๔๐/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ชอบด้วยกฎหมายแล้ว พิพากษายกฟ้องตามคดีหมายเลขแดงที่ ๓๑๑/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๖ ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองสงขลาต่อศาลปกครองสูงสุด ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๘๘/๒๕๔๖ หมายเลขแดง ที่ อ. ๙๓/๒๕๔๘ วินิจฉัยถึงพฤติการณ์แห่งการกระทำว่า พยานเอกสารที่เขียนข้อความว่า "๒.๐ ล้าน NO CHEQUE" ได้ตรวจพิสูจน์โดยกองพิสูจน์หลักฐาน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ แล้วรับฟังว่าเป็นลายมือของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ (นายสาคร เชื้อฉนวน) จริง เมื่อพิจารณาประกอบการให้ถ้อยคำของนายสุทัศน์ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกและไม่เคยมีเรื่องโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีทั้งสองมาก่อนซึ่งได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนว่า เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ เวลา ๑๐.๔๕ นาฬิกา ได้ไปรับเช็คที่ห้องทำงานของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ (ผู้ฟ้องคดี) และพบผู้ฟ้องคดีที่ ๒ โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๒ บอกกับตนว่า ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จะลงลายมือชื่อในเช็ค ขอให้นำเงินสดจำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท มาให้ โดยเขียนในกระดาษว่า "๒.๐ ล้าน NO CHEQUE" ซึ่งนายสุทัศน์บอกว่าไม่เกี่ยวข้อง แต่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินนายสุทัศน์ว่า เป็นพี่ชายของเจ้าของบริษัทน่าจะรู้เรื่องดี และผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ให้นายสุทัศน์โทรศัพท์ถึงน้องชาย และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้นำโทรศัพท์ของนายสุทัศน์ไปพูดที่ห้องทำงานของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ หลังจากนั้น เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เชิญนายสุทัศน์ไปรับเช็คค้างวดงาน และพบกับผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ที่ห้องทำงาน ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้ทวงเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท นอกจากนี้ ยังมีเทปบันทึกเสียงการสนทนาระหว่างผู้ฟ้องคดีที่ ๒ กับนายสุทัศน์ที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับการให้ถ้อยคำของนายสุทัศน์ดังกล่าว โดยเทปบันทึกเสียงนี้ถือเป็นพยานหลักฐานประกอบพยานหลักฐานข้างต้นได้ ส่วนผู้ฟ้องคดีทั้งสองอ้างว่าตามวันเวลาดังกล่าวไม่ได้มาปฏิบัติหน้าที่ที่สำนักงานเทศบาลตำบลป่าตองนั้น ขัดแย้งกับพยานเอกสารที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองลงลายมือชื่อในใบอนุญาตและคำร้องต่าง ๆ ทำให้เชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันเรียกรับเงินจากนายสุทัศน์ ตัวแทนบริษัท นวเจษฎาขนส่งและก่อสร้าง จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทผู้รับเหมาโครงการจากกิจการร่วมค้า เอ็นเจโออีเอฟ จำกัด จริง กรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองอ้างว่า นายสุทัศน์ไม่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการเงินจึงไม่สามารถตกลงเรื่องการเงินได้ และคู่สัญญาของเทศบาลตำบลป่าตอง

/คือ กิจการ...

คือ กิจการร่วมค้า เอ็นเจไออีเอฟ จำกัด อีกทั้งนายสุทัศน์อ้างว่าได้รับเงินค่าจ้างงานงวดที่ ๑๑ จากเทศบาลตำบลป่าตองแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เชิญมาพูดคุยเรื่องเงินจำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ในวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ จึงขัดแย้งกัน นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ยอมรับมาในคำอุทธรณ์ว่า นายสุทัศน์เป็นผู้ควบคุมงานและมีการเบิกจ่ายเงินค่างานจำนวน ๑๐ งวด ในช่วงที่นายเปี่ยนดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง ซึ่งน่าเชื่อว่าทั้งสอง มีความสนิทสนมกัน จนกระทั่งการเบิกเงินค่างานงวดที่ ๑๑ นายสุทัศน์ต้องมาติดต่อกับ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เพราะได้รับการแต่งตั้งเป็นนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง แทนนายเปี่ยน ประกอบกับปรากฏตามหลักฐานใบเสร็จรับเงิน ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ที่นายสุทัศน์ ร่วมกับนายเจษฎา พรรณชนะ ผู้แทนของกิจการร่วมค้า เอ็นเจไออีเอฟ จำกัด ได้ลงลายมือชื่อรับ เงินค่างานงวดที่ ๑๑ จำนวน ๑๔,๗๔๔,๘๗๑.๔๓ บาท จากเทศบาลตำบลป่าตอง ดังนั้น ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีทั้งสองดังกล่าวที่ว่านายสุทัศน์ไม่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการเงินและ ไม่สามารถดกเงินได้จึงฟังไม่ขึ้น อีกทั้ง ในวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เรียกให้นายสุทัศน์มาพบนั้น นายสุทัศน์ต้องมารับเช็คค่าประกันผลงานร้อยละ ๑๐ ของงาน งวดที่ ๑๑ จำนวน ๒,๐๐๗,๖๐๑.๕๖ บาท และพบผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ที่สำนักงานเทศบาลตำบลป่าตอง ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้ทวงเงินจำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามที่เคยเรียกร้องไว้เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ และถูกบันทึกเสียงการสนทนาไว้เป็นหลักฐาน ข้อเท็จจริงจึงไม่ขัดแย้ง กันแต่อย่างใด ประกอบกับบันทึกถ้อยคำของนายสุทัศน์ที่ทำต่อหน้าทนายความของ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๔๖ ว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่เคยเรียกร้องเงิน ค่าตอบแทนโครงการก่อสร้างบ่อบำบัดน้ำเสียจากนายสุทัศน์และบริษัท นวเจษฎาขนส่งและ ก่อสร้าง จำกัด เป็นพยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้จัดทำขึ้นในภายหลังเพื่อช่วยเหลือให้ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากความผิดตามข้อกล่าวหาจึงไม่น่าเชื่อถือ ส่วนข้อพิรุธต่างๆ ที่ผู้ฟ้องคดี ทั้งสองอ้างมาในคำอุทธรณ์ในเรื่องที่นายสุทัศน์จำวันที่และจำนวนเงินที่เคยให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มาก่อนไม่ได้ นั้น ไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะหักล้างคำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๔๐/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองออกจากตำแหน่งจึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ศาลปกครองสูงสุดจึงพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ต่อมา ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ ลงวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๐ ขอความเป็นธรรม ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้พิจารณาเรื่องดังกล่าวใหม่ รวมทั้งขอให้เพิกถอนคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๔๐/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่งนายกเทศมนตรี

/ตำบลป่าตอง...

ตำบลป่าตอง เนื่องจากได้พบพยานหลักฐานใหม่ อันเป็นพยานหลักฐานสำคัญ ซึ่งเป็น การขอให้พิจารณาใหม่ตามมาตรา ๕๔ และการขอให้เพิกถอนคำสั่งตามมาตรา ๔๙ และ มาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ หลักฐานที่ขอให้ พิจารณาใหม่ประกอบด้วย (๑) นามบัตรนายเปียน กี่สัน เขียนถึงนายสุทัศน์ พรรณธนะ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ว่า “สุทัศน์ ถ้าช่วยเหลือผม ผมจะตอบแทนตามที่ตกลง” ซึ่งนามบัตรดังกล่าว อยู่กับนายกิตตา มาลาวยจันทร์ คนขับรถของนายเปียน (๒) หนังสือ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๐ ของนายกิตตา มาลาวยจันทร์ ที่เขียนขึ้นเพื่อยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาเนื่องจากมี การกลั่นแกล้งจากนายสุทัศน์และนายเปียน เพราะนายเปียนไม่พอใจที่ผู้ฟ้องคดีไปแย่ง ตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง (๓) ภาพถ่ายในงานพิธีลงเสาเอกที่วัดแก้วมณีวนาราม ตำบลกะไหล อำเภอตะกั่วทุ่ง จังหวัดพังงา เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ จำนวน ๔ ภาพ เป็นรูปที่ผู้ฟ้องคดียืนกับพระราชกิตติสุนทร เจ้าอาวาสวัดเทพนิมิตรและเป็นเจ้าคณะจังหวัด ภูเก็ต ซึ่งเป็นประธานในพิธีลงเสาเอกในการสร้างวัดแก้วมณีวนาราม ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบว่ามีภาพ ดังกล่าวมาก่อน ต่อมา เมื่อเดือนมกราคม ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีได้พบบุคคลผู้ถ่ายภาพโดยบังเอิญ มีการพูดคุยกันเรื่องสร้างวัด ผู้ฟ้องคดีจึงได้ขอรูปดังกล่าวเป็นหลักฐาน และขอให้เจ้าของรูปภาพ มาให้การเป็นพยาน (๔) หนังสือรับรองของพระราชกิตติสุนทร เจ้าอาวาสวัดเทพนิมิตรและ เจ้าคณะจังหวัดภูเก็ต ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๐ (๕) หนังสือของบริษัท นวเจษฎาขนสง และก่อสร้าง จำกัด ฉบับลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๕ และฉบับลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๕ ซึ่งแจ้งข้อเท็จจริงต่อนายกเทศมนตรีเทศบาลตำบลป่าตองว่า บริษัทไม่มีส่วนรับรู้และเกี่ยวข้องกับ ข้อความที่มีการสนทนาระหว่างนายสุทัศน์ พรรณธนะ และผู้บริหารของเทศบาลตำบลป่าตอง ในเอกสารบันทึกบทสนทนาทางโทรศัพท์ นายสุทัศน์เป็นเพียงผู้ควบคุมงานก่อสร้างและติดต่อ ประสานงานและลงนามในเอกสารที่เกี่ยวข้องเท่านั้น ไม่ได้เป็นตัวแทนหรือผู้รับมอบอำนาจ จากบริษัทที่อ้างถึงในเอกสาร ในชั้นสอบสวนมิได้มีเอกสารดังกล่าวมาพิจารณาวินิจฉัย (๖) พยานบุคคลคือ นางอุทัยวรรณ เพ็ญสวัสดิ์ และนายภูมิ เทพณรงค์ ซึ่งได้ให้ถ้อยคำต่อ คณะกรรมการสอบสวนไว้ ถ้อยคำของพยานบุคคลทั้งสองสอดคล้องและสนับสนุนข้อเท็จจริงใหม่ สมควรต้องสอบสวนพยานบุคคลดังกล่าวในประเด็นนี้ใหม่ (๗) พยานบุคคล ได้แก่ นายกิตตา มาลาวยจันทร์ อดีตผู้ติดตามนายเปียน กี่สัน พระราชกิตติสุนทร เจ้าอาวาสวัดเทพนิมิตร เจ้าคณะจังหวัดภูเก็ต นายชูชัย ชงสะอาด บุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง หากคณะกรรมการสอบสวน เห็นสมควร (๘) บันทึกถอดเทปการสนทนาระหว่างนายสุทัศน์และนายสาคร จำนวน ๒ ฉบับ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีหนังสือลับ ที่ มท ๐๒๐๔.๓/๑๓๐๘ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๐ มีคำสั่งให้

/ผู้ว่าราชการ...

ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตตรวจสอบข้อเท็จจริงและพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตจึงมีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๕๑๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงดังกล่าว ต่อมา คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง ได้เสนอรายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตทราบว่า จากการสอบพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องรวม ๑๒ ปาก ได้แก่ ผู้ฟ้องคดี ให้ถ้อยคำไว้ว่า เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ตนไม่ได้ไปทำงานที่สำนักงานเทศบาลตำบลป่าตอง เพราะต้องเดินทางไปประกอบพิธีวางเสาเอกที่วัดแก้วมณีวนาราม อำเภอตะกั่วทุ่ง จังหวัดพังงา นายสุทัศน์ พรรณธนะ สำนักมิดที่ได้สร้างพยานหลักฐานกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงิน นายเฉษฐา พรรณธนะ จึงมีหนังสือบริษัท นวเฉษฐา ขนส่งและก่อสร้าง ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๕ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่าไม่ได้รู้เห็นเกี่ยวกับเรื่องที่นายสุทัศน์ ตัดต่อเทพ และเมื่อวันปีใหม่ พ.ศ. ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีไปพบพระราชกิตติสุนทร เจ้าอาวาสวัดเทพนิมิตร ปัจจุบันเป็นเจ้าของจังหวัดภูเก็ต ที่วัดเทพนิมิตร พระราชกิตติสุนทรได้สอบถามเรื่องจากผู้ฟ้องคดีถูกออกจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง นายชูชัย ชงสะอาด ซึ่งร่วมในการสนทนาดังกล่าวและจำได้ว่าได้ไปร่วมพิธีวางเสาเอกพร้อมกับเคยถ่ายรูปไว้จะส่งไปค้นภาพถ่ายมาให้ ต่อมา พระราชกิตติสุนทรแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่าเจอภาพถ่ายใหม่ ๔ ภาพ ในภาพดังกล่าวมีรูปผู้ฟ้องคดีอยู่ด้วย ผู้ฟ้องคดีจึงขอให้พระราชกิตติสุนทรออกหนังสือรับรองให้พระราชกิตติสุนทรจึงมอบหนังสือรับรอง ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๐ พร้อมภาพถ่าย ๔ ภาพ มอบให้แก่ผู้ฟ้องคดีไว้เป็นหลักฐาน ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริจาคเงินในการก่อสร้างวัดแก้วมณีวนาราม โดยว่าจ้างนายผดุงศักดิ์ สุขเจียง ให้เป็นผู้รับเหมาก่อสร้าง ในวันทำพิธีวางเสาเอกนายผดุงศักดิ์ ได้มาร่วมพิธีด้วย เมื่อปลายเดือนมกราคม ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีได้ทราบว่านายกิตติ มาลาวิชัยจันทร์ อดีตคนติดตามนายเปียนลาออกและให้คนมานัดพบผู้ฟ้องคดี เมื่อพบกันนายกิตติได้เอานามบัตรของนายเปียนที่เขียนถึงนายสุทัศน์ให้ผู้ฟ้องคดีดู และได้เล่าเรื่องให้นายเปียนโกรธผู้ฟ้องคดีเพราะการเข้าใจผิดคิดว่ามาแย่งตำแหน่ง เมื่อผู้ฟ้องคดีทราบเรื่องราวต่าง ๆ จึงได้รวบรวมเอกสารที่ได้มาจึงแน่ใจว่าตนเองถูกนายสุทัศน์ใส่ร้ายแน่นอน

นายเปียน ก็สิ้น อดีตนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง ให้ถ้อยคำไว้ว่า เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้ร้องเรียนและเคยให้การร้องการทุจริตเรียกรับเงินของผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับบ่อบำบัดน้ำเสีย เพราะเห็นว่านายสุทัศน์เล่าว่านายสาคร เชื้อฉนวน เทศมนตรีเรียกรับเงิน ตนคิดว่าผู้ฟ้องคดีน่าจะรู้เห็นการเรียกรับเงินด้วย จึงแนะนำนายสุทัศน์ว่าถ้าหาหลักฐานเชื่อมโยงเอาผิดถึงผู้ฟ้องคดีได้จะให้เงินตอบแทน นายสุทัศน์ให้ทำสัญญาแต่ตนไม่กล้าจึงเพียงเขียนหลังนามบัตร

/ทำนองว่า...

ทำนองว่าจะตอบแทนถ้านายสุทัศน์ช่วยเหลือ เมื่อผู้ฟ้องคดีถูกให้ออกจากตำแหน่ง นายกเทศมนตรีตำบลป่าตองแล้ว นายสุทัศน์มาเรียกร้องเงินจำนวนมากอ้างว่ามีการต่อเติมข้อความในเทพเพื่อให้มีผลไปถึงผู้ฟ้องคดี ตนจึงรู้ว่านายสุทัศน์ติดต่อข้อความในเทพ จึงไม่ให้เงิน และในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ช่วงเช้าผู้ฟ้องคดีและตนได้นัดหมายไป ประกอบพิธีลงเสาเอกสร้างวัดแก้วมณีวนาราม

นายกิตดา มาลาวิชัยจันทร์ ให้ถ้อยคำไว้ว่า เคยเป็นคนติดตามนายเปียน ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ และลาออกมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๙ นายสุทัศน์มาพูดคุยกับนายเปียนที่โรงแรมของนายเปียน และนายเปียนเคยมอบนามบัตรที่เขียนข้อความไว้ด้านหลังทำนองว่าจะตอบแทนให้นายสุทัศน์ถ้านายสุทัศน์ช่วยเหลือโดยฝากนามบัตรดังกล่าวกับตนไปให้นายสุทัศน์ แต่ตนไม่ได้มอบให้และยังคงเก็บนามบัตรนั้นไว้ ตนทราบว่านายเปียนให้นายสุทัศน์ช่วยเหลือกล่าวโทษผู้ฟ้องคดีในเรื่องเรียกร้องเงิน แต่ไม่ทราบรายละเอียด เพราะเคยได้ยินโทรศัพท์ที่นายสุทัศน์โทรหานายเปียนและสนทนากันมีใจความว่า นายสุทัศน์สามารถอัดเสียงของนายสาครได้คนเดียวแต่เอาผิดผู้ฟ้องคดีได้

พระราชกิตติสุนทร เจ้าอาวาสวัดเทพนิมิตร เจ้าคณะจังหวัดภูเก็ต ให้ถ้อยคำไว้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริจาคเงินสร้างวัด และได้ถ่ายภาพคู่กับผู้ฟ้องคดีขณะทำพิธี ดังนั้น จึงยืนยันได้ว่าวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ เวลาประมาณ ๑๐ นาฬิกา ถึง ๑๑ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีอยู่กับพระราชกิตติสุนทรในพิธีลงเสาเอกดังกล่าว โดยได้ทำหน้าที่ถือธรรมาวุธ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๐ ให้กับผู้ฟ้องคดีพร้อมได้ลงชื่อในหนังสือดังกล่าว

นายมนตรี ช่างบุงาม พนักงานขับรถของผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งที่ผู้ฟ้องคดีเป็นนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ จนถึงปัจจุบัน ให้ถ้อยคำไว้ว่า ตนเป็นคนขับรถพาผู้ฟ้องคดีไปประกอบพิธีลงเสาเอกที่วัดแก้วมณีวนาราม จังหวัดพังงา เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ไปถึงวัดก่อนเวลา ๙ นาฬิกา และกลับตอนบ่าย ๓ โมง ในวันดังกล่าวไม่ได้ไปที่สำนักงานเทศบาลตำบลป่าตอง

นายชูชัย ชงสะอาด ให้ถ้อยคำไว้ว่า เมื่อปีใหม่ พ.ศ. ๒๕๕๐ ตนได้ไปขอพรจากพระราชกิตติสุนทรที่วัดเทพนิมิตร และได้ยินผู้ฟ้องคดีกับพระราชกิตติสุนทรสนทนากันเรื่องกับผู้ฟ้องคดีถูกให้ออกจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง ตนจึงบอกว่าได้ไปร่วมพิธีลงเสาเอกในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ และได้ถ่ายภาพในพิธีลงเสาเอกไว้จะไปค้นดู ต่อมาได้นำภาพมาให้พระราชกิตติสุนทร ๔ รูป และนำติดตัวมาอีก ๖ รูป มอบให้คณะกรรมการสอบสวน

/นายผดุงศักดิ์...

นายผดุงศักดิ์ สุขเจียง ผู้รับจ้างก่อสร้างวัดแก้วมณีวนาราม ให้ถ้อยคำวาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริจาคเงินให้ก่อสร้างวัด ซึ่งทำพิธีลงเสาเอกเมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ มีพระราชกิตติสุนทรเป็นผู้ทำพิธี ส่วนผู้ฟ้องคดีเป็นประธานฝ่ายฆราวาส ในภาพถ่ายที่คณะกรรมการให้ดูมีรูปของตนใส่เสื้อสีขาวอยู่หลังพระราชกิตติสุนทร มีผู้ฟ้องคดีปรากฏในรูปด้วย

นายสมพล ขวัญยืน หัวหน้าฝ่ายแบบแผนและก่อสร้าง เทศบาลตำบลป่าตอง ให้ถ้อยคำวา นายสุทัศน์ ได้มาติดต่อขอเบิกเงินโครงการระบบรวบรวมและบำบัดน้ำเสีย งบประมาณที่ ๑๑ ประมาณกว่า ๒๐ ล้านบาท กองช่างทำเรื่องเสนอมารเมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ในวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ช่วงเช้า ตนได้สอบถามนางอุทัยวรรณ เพ็ญสวัสดิ์ ผู้อำนวยการกองคลัง ว่า ผู้รับจ้างได้มาติดตามให้จ่ายเงินงวดที่ ๑๑ เนื่องจากได้มีการตรวจรับงานกันแล้ว นางอุทัยวรรณแจ้งว่าต้องประสานกับเลขานุการของผู้ฟ้องคดี ตนจึงได้สอบถามไปยังนายภูมิ เทพณรงค์ เลขานุการของผู้ฟ้องคดีว่า วันนี้ผู้ฟ้องคดีอยู่หรือไม่ นายภูมิแจ้งว่าอยู่ แต่ในวันรุ่งขึ้น (๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔) ผู้ฟ้องคดีไม่อยู่ ตนจึงแจ้งให้นางอุทัยวรรณรีบดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีและผู้เกี่ยวข้องลงชื่อในเอกสาร พร้อมกับให้เจ้าหน้าที่กองช่างนำแฟ้มเอกสารเบิกเงินไปให้นางอุทัยวรรณเพื่อเสนอผู้ฟ้องคดีและผู้เกี่ยวข้องลงชื่อ

นางอุทัยวรรณ เพ็ญสวัสดิ์ ผู้อำนวยการกองคลัง เทศบาลตำบลป่าตอง ให้ถ้อยคำวา เมื่อช่วงเย็นวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ นายสมพล ขวัญยืน หัวหน้าฝ่ายแบบแผนและก่อสร้าง รักษาการผู้อำนวยการกองช่าง แจ้งมายังกองคลังว่า ได้วางฎีกาเบิกเงินให้กับผู้รับจ้างโครงการบำบัดน้ำเสีย ขอให้กองคลังช่วย ตนจึงขอตรวจสอบก่อนว่าในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีมีภารกิจไปต่างจังหวัดหรือไม่ หลังจากได้ตรวจเอกสารแล้ว ได้นำเสนอไว้ที่ห้องผู้ฟ้องคดี ซึ่งในตอนเช้าของวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ กองคลังก็ได้รับเอกสารที่ลงนามอนุมัติเรียบร้อยแล้วและได้นำจ่ายให้กับผู้รับจ้างต่อไป

นายภูมิ หรือภูมิภัส เทพณรงค์ หัวหน้างานผลประโยชน์ เทศบาลตำบลป่าตอง และเลขานุการของผู้ฟ้องคดี ให้ถ้อยคำวา ในวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ช่วงเช้า นายสมพล ขวัญยืน หัวหน้าฝ่ายแบบแผนและก่อสร้าง ถามตนว่าวันนี้และวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีอยู่หรือไม่ ตนแจ้งนายสมพลว่า วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีไม่อยู่ เนื่องจากไปทำบุญที่จังหวัดพังงา บ่ายวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ นางอุทัยวรรณ เพ็ญสวัสดิ์ ผู้อำนวยการกองคลัง แจ้งให้ตนช่วยดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีลงนามในแฟ้มใบเบิกเงินและเช็คธนาคารทหารไทยให้แล้วเสร็จในวันนี้ เพราะวันรุ่งขึ้นผู้ฟ้องคดีจะไม่มาทำงาน ในตอนเย็นตนได้

/นำแฟ้ม...

นำแฟ้มใบฎีกาและเช็คธนาคารทหารไทยส่งคืนให้นางอุทัยวรรณ และแจ้งกับนางอุทัยวรรณว่า ผู้ฟ้องคดีลงชื่อเรียบร้อยแล้ว

นายสุทัศน์ พรรรถนระ ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อและนามสกุลเป็นนายสุทธิโรจน์ สุทธอนันต์ชัย ให้ถ้อยคำว่า ตนเคยทำงานในบริษัท นวเจษฎาขนส่งและก่อสร้าง จำกัด ในตำแหน่งผู้จัดการทั่วไป เคยร้องเรียนผู้ฟ้องคดีกับนายสาครว่าเรียกรับเงินโครงการก่อสร้าง บ่อบำบัดน้ำเสียเมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ โดยนายเปี่ยนขอให้ค้นหาหลักฐาน เพื่อเอาผิดผู้ฟ้องคดีในกรณีดังกล่าวให้ได้ แล้วจะให้เงินรางวัล แต่ตนก็ไม่ได้รับเงินจาก นายเปี่ยน ตนเกิดความสำนึกผิด จึงทำหนังสือให้ทนายความของผู้ฟ้องคดี ในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ นายเจษฎากับตนไปที่สำนักงานเทศบาลตำบลป่าดองและได้เบิกเงิน ค่างานจำนวน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยมีนายเจษฎาเป็นคนลงลายมือชื่อรับเงินในฎีกา เบิกเงิน และในช่วงเวลา ๙ ถึง ๑๒ นาฬิกา ของวันดังกล่าว ตนไม่พบผู้ฟ้องคดีที่ห้องทำงาน พบแต่นายสาคร นายสาครได้เรียกร้องเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ผ่านตน และตามที่ตน เคยอ้างว่าผู้ฟ้องคดีเรียกตนไปพบที่ห้องทำงานนั้น ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เรียกตนไปพบ แต่เป็น นายสาคร และภายในห้องก็ไม่มีผู้ฟ้องคดี แต่เหตุที่ตนให้ถ้อยคำไว้อย่างนั้นก็เพราะต้องการให้ผู้ฟ้องคดีเข้าไปพัวพันด้วยตามที่ตนรับปากไว้กับนายเปี่ยน ต่อมา ในวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ตนไปที่สำนักงานเทศบาล ไม่ได้พบกับผู้ฟ้องคดีและไม่ได้มีการนัดหมายไว้ การที่ตนตกลง กับนายเปี่ยนเรื่องค่าตอบแทนว่าถ้าหาหลักฐานเอาผิดกับผู้ฟ้องคดีได้นั้น นายเปี่ยนไม่ได้ทำ สัญญาให้ไว้แต่บอกกับตนว่าจะเขียนบันทึกในนามบัตรให้ไว้ แต่ตนไม่เคยเห็นนามบัตรดังกล่าว ตนเคยโทรไปสอบถาม นายเปี่ยนบอกว่าจะฝากไปกับลูกน้อง ตนไม่ได้รับนามบัตรดังกล่าว

นายเจษฎา พรรรถนระ กรรมการผู้จัดการบริษัท นวเจษฎาขนส่งและก่อสร้าง จำกัด ให้ถ้อยคำว่ามีชายของตนเล่าให้ฟังว่า นายสาคร เชื้อฉนวน เทศมนตรีเรียกรับ เงินจำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นการผ่านงานที่ ๑๑ และมีการทำให้ผู้ฟ้องคดี เข้าไปเกี่ยวข้องด้วยโดยที่นายสุทัศน์ทำไปโดยพลการเพื่อหวังเงินตอบแทนจากนายเปี่ยน เมื่อตนทราบ จึงให้นายสุทัศน์ลาออกจากงานเพราะบริษัทได้รับความเสียหายจากเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้น สำหรับในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ตนไปที่สำนักงานเทศบาลตำบลป่าดอง กับนายสุทัศน์เพื่อลงชื่อรับเงินด้วยตนเอง ในวันดังกล่าวตนไม่ได้พบกับผู้ฟ้องคดี

พยานเอกสารได้แก่ หนังสือของนายกิตดา มาลาวิชัยจันทร์ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๐ ซึ่งมีรายละเอียดเช่นเดียวกับถ้อยคำที่นายกิตดาให้กับคณะกรรมการตรวจสอบ ข้อเท็จจริง นามบัตรของนายเปี่ยน ก็สิ้น มีข้อความและลายมือชื่อของนายเปี่ยนระบุว่า สุทัศน์

/ถ้าช่วยเหลือ...

ถ้าช่วยเหลือผม ผมจะตอบแทนตามที่ตกลง หนังสือของพระราชกิตติสุนทร ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๐ ซึ่งมีรายละเอียดว่า ในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ระหว่างเวลา ๙ นาฬิกา ถึง ๑๓ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีได้อยู่ร่วมในการประกอบพิธีลงเสาเอกก่อสร้างวัดแก้วมณีวนาราม ภาพถ่าย ๑๐ ใบ แล้ว เห็นว่า พระราชกิตติสุนทร เจ้าอาวาสวัดเทพนิมิตร ซึ่งปัจจุบันเป็น เจ้าคณะจังหวัดภูเก็ตยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีได้ไปประกอบพิธีในวันดังกล่าวจริง และมีหนังสือรับรอง อีกทั้งมีพยานบุคคล คือ นายมนตรี ช่างบุงาม นายชูชัย ชงสะอาด และนายผดุงศักดิ์ สุขเจียง ต่างให้ถ้อยคำยืนยันว่าในวันดังกล่าวผู้ฟ้องคดีได้ไปร่วมพิธีดังกล่าว ส่วนกรณีที่ ปราบกฏลายมือชื่อผู้ฟ้องคดีได้อนุมัติฎีกาเบิกเงินค่าก่อสร้างโครงการบำบัดน้ำเสีย ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ นั้น มีนายภูมิและนางอุทัยวรรณยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีได้ลงนาม ในฎีกาก่อนวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ และกองคลังได้ประทับวันที่เป็นวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ และตามหลักการปฏิบัติงานทั่วไป เมื่อตรวจสอบเอกสารหลักฐานถูกต้องครบถ้วน สามารถให้ผู้เกี่ยวข้องลงลายมือชื่อในใบฎีกาเบิกเงินและเช็คไว้ก่อนแล้วจึงประทับตราวันที่ ในวันถัดไปได้ และมีพยานหลักฐานที่น่าเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้ร่วมกระทำความผิดตามที่ถูก กล่าวหา กล่าวคือ นายเปียนซึ่งเคยร้องเรียนผู้ฟ้องคดี ให้ถ้อยคำยืนยันว่าหลักฐานที่ตนเคย ให้คณะกรรมการสอบสวนชุดก่อนนั้น เป็นหลักฐานที่นายสุทัศน์เป็นผู้ติดต่อและแต่งเติม เพื่อหวังผลประโยชน์แล้วเอามาให้โดยที่ไม่รู้ว่าเป็นหลักฐานเท็จ อีกทั้งนายสุทัศน์ซึ่งได้ให้ถ้อยคำ ต่อคณะกรรมการสอบสวนในครั้งนี้ว่าไม่ใช่เป็นการตัดตอนแต่เป็นการเพิ่มเติมแต่งในทาบ เพื่อให้ ดูเหมือนว่าผู้ฟ้องคดีรู้เห็นเป็นใจและอยู่ในเหตุการณ์ในการเรียกรับเงินด้วย ทั้งนี้ เพื่อหวัง เงินตอบแทนจากนายเปียน ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากพยานหลักฐาน คำให้การของนายเปียน และ นายสุทัศน์ รวมทั้งเอกสารการถอดทาบแล้วน่าเชื่อว่าข้อความในทาบมีการเพิ่มเติมจาก นายสุทัศน์ ซึ่งเมื่อหลังเหตุการณ์แล้ว นายสุทัศน์เกิดความสำนึกผิดจึงได้ทำหนังสือให้ ผู้ฟ้องคดีไว้ฉบับหนึ่งและมาให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้เรียกรับเงิน และไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ที่มีการเรียกรับเงินแต่อย่างใด ด้วยเหตุผลและพยานหลักฐาน ที่กล่าวมา จึงน่าเชื่อว่าในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เข้ามาปฏิบัติราชการ ที่สำนักงานเทศบาลตำบลป่าตอง และไม่ได้ร่วมกระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา จึงเห็นควร รายงานต่อกระทรวงมหาดไทยเพื่อพิจารณา ต่อมา ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตได้มีหนังสือ ลับ ที่ ภก ๐๐๑๖.๕/๖๗/๖๐ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๐ รายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้มีหนังสือแจ้งผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงของคณะกรรมการตรวจสอบ ข้อเท็จจริงข้างต้นให้สำนักงานรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

/ทราบ...

ทราบ เลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย จึงมีหนังสือ ที่ มท ๐๑๐๐.๑/ -
 ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๐ แจ้งผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงดังกล่าวพร้อมทั้งเสนอความเห็น
 ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ผู้ฟ้องคดีถูกสั่งให้พ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง
 เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งระยะเวลาได้ล่วงเลยมาเป็นเวลานานพอสมควรแล้ว การจะขอให้
 ยื้อเวลาแก้ไขจะต้องพิจารณาว่ากฎหมายเปิดช่องให้ดำเนินการได้หรือไม่ เนื่องจากเรื่องนี้
 กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น (สถ.) เป็นเจ้าของเรื่องในการเสนอให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจาก
 ตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง จึงเห็นควรส่งข้อมูลและข้อเท็จจริงที่จังหวัดภูเก็ต
 รายงานให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นรับไปพิจารณาดำเนินการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นชอบ
 กับความเห็นดังกล่าว เลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงมีหนังสือ ด่วนมาก
 ที่ มท ๐๑๐๐/๓๐๓๐ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๐ แจ้งอธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ว่า
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งให้ส่งข้อมูลและข้อเท็จจริงที่จังหวัดภูเก็ตรายงานผลการสอบสวน
 ข้างต้นให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นรับไปพิจารณาดำเนินการ ในระหว่างพิจารณา
 ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๐ ยื่นต่ออธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
 เพื่อส่งเอกสารเพิ่มเติม แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙
 พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาเรื่องดังกล่าวแล้ว
 เห็นว่า พยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดียกขึ้นเพื่อให้มีการพิจารณาใหม่นั้น ถือไม่ได้ว่าเป็น
 พยานหลักฐานใหม่อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ
 จึงมีคำสั่งยกคำขอของผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ หากประสงค์จะฟ้องโต้แย้งคำสั่งยกคำขอให้พิจารณา
 ใหม่นี้ให้ทำคำฟ้องเป็นหนังสือต่อศาลปกครองในเขตอำนาจศาลภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่
 ได้รับแจ้งหรือทราบคำสั่งยกคำขอให้พิจารณาใหม่นี้ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง
 ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ อย่างไรก็ตาม หากเห็นว่ากรณีดังกล่าว
 เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง
 ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ก็ย่อมสามารถมีคำขอให้ศาลปกครอง
 พิจารณาคดีใหม่ได้

จากข้อเท็จจริงข้างต้น ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗
 ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยเห็นว่าหนังสือดังกล่าวไม่ชอบ
 ด้วยกฎหมาย ขัดกับหนังสือ ด่วนมาก ที่ มท ๐๑๐๐/๓๐๓๐ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๐
 ของเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ที่มีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีถูกสั่งให้พ้นจาก

/ตำแหน่ง...

ตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าตองมานานแล้ว การขอให้เยียวยาแก้ไขจะต้องพิจารณาว่า จะกระทำหรือไม่ จึงได้สั่งการให้ส่งข้อมูลและข้อเท็จจริงที่จังหวัดภูเก็ตรายงานผลการสอบสวน ให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นรับไปพิจารณาดำเนินการเยียวยาแก้ไข หากใช้สั่งให้สอบสวน หรือทำความเข้าใจโต้แย้งคำสั่งแต่อย่างใด และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่เคยสั่งการว่าพยานหลักฐาน ที่ผู้ฟ้องคดียกขึ้นกล่าวอ้าง ถือไม่ได้ว่าเป็นพยานหลักฐานใหม่อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟัง เป็นยุติแล้วเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญและมีคำสั่งยกคำขอพิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดี อีกทั้ง ข้อความในหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ เป็นข้อความ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เขียนขึ้นมาเองทั้งหมด โดยมีข้อความอันเป็นเท็จที่ไม่อาจรับฟังได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่มีอำนาจที่จะออกหนังสือดังกล่าวข้างต้น เพราะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มี คำสั่งเป็นที่สุดแล้วว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิด นอกจากนี้ หนังสือดังกล่าวไม่ได้โต้แย้ง รายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริง ฉบับลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ของคณะกรรมการ ตรวจสอบข้อเท็จจริง ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ตที่ ๕๑๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๐ ว่า รับฟังพยานหลักฐานหรือวินิจฉัยข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย ผิดพลาด ผิดหลง หรือขัดต่อคำสั่ง หรือขัดต่อกฎหมายข้อใด อย่างไร พยานหลักฐานที่คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง จังหวัดภูเก็ตวินิจฉัยว่าเป็นพยานหลักฐานใหม่ คือ นายกิตตา มาลาวิชัยจันทร์ พระราชกิตติสุนทร นายมนตรี ช่างบุงาม นายผดุงศักดิ์ สุขเจียง นายชูชัย ชงสะอาด นายสมพล ขวัญยืน และ นายเจษฎา พรภณณะ และหนังสือ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๐ ที่นายกิตตาได้เขียนขึ้น นามบัตรของนายเปียน หนังสือของพระราชกิตติสุนทร ฉบับลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๐ พร้อมภาพถ่าย ๑๐ ภาพ พยานหลักฐานดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานใหม่ เพราะเป็นพยานบุคคล ก็ไม่เคยให้การมาก่อน ส่วนพยานเอกสารก็เพิ่งปรากฏขึ้นเมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๕๐ แต่ผู้ถูกฟ้องคดี ทั้งสามกลับวินิจฉัยว่าไม่เป็นพยานหลักฐานใหม่ ทั้งที่มาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติ ราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ไม่ได้ห้ามไม่ให้ฟังพยานบุคคลหรือเอกสารที่เพิ่งปรากฏขึ้นใหม่ แต่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีหรือผู้ได้รับความเสียหายสามารถหาพยานหลักฐานใหม่ ไม่ว่าจะ เป็นพยานบุคคล พยานเอกสารหรือพยานวัตถุมาขอให้พิจารณาคดีใหม่ได้ ดังนั้น การที่ คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงจังหวัดภูเก็ตมีความเห็นตามอำนาจหน้าที่โดยมีข้อเท็จจริง และข้อกฎหมายสนับสนุนดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมายและหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งผู้ฟ้องคดี มีความประสงค์ให้ศาลปกครองวินิจฉัยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายตามสำนวนการสอบสวน ของคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงว่า พยานที่คณะกรรมการดังกล่าวได้สอบสวนมา

/ทั้งพยาน...

ทั้งพยานบุคคลและเอกสาร เป็นพยานหลักฐานใหม่อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้ว เปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญหรือไม่ตามนัยมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งดังนี้

๑. พิพากษาว่า หนังสือที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่เคยสั่งการหรือมีคำสั่งให้ยกคำขอพิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดี ข้อความในหนังสือดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เขียนขึ้นมาเองทั้งสิ้น

๒. พิพากษาว่า หนังสือที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะหนังสือดังกล่าวไม่มีข้อเท็จจริงหรือเหตุผลอื่นใดสนับสนุนความเห็นว่าเป็นพยานหลักฐานใหม่

๓. พิพากษาว่า หนังสือที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๕๑๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๐ ได้สรุปผลการสอบสวนแล้วว่าพยานที่ได้จากการสอบสวนเป็นพยานหลักฐานใหม่

๔. พิพากษาว่า ความเห็นของคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ตที่ ๕๑๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๐ ที่ได้สรุปข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีความผิดเป็นความเห็นหรือการวินิจฉัยที่ถูกต้องตามกฎหมายแล้ว และพิพากษาไปตามความเห็นดังกล่าว

๕. ให้ศาลฟังพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นใหม่ แล้ววินิจฉัยข้อเท็จจริงตามพยานหลักฐานดังกล่าว และพิพากษาว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีความผิดตามที่ถูกกล่าวหา

๖. ให้ศาลฟังพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นใหม่ประกอบพยานหลักฐานเดิมแล้ววินิจฉัยข้อเท็จจริงตามพยานหลักฐานดังกล่าว และพิพากษาว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีความผิดตามที่กล่าวหา

๗. พิพากษาว่า คำสั่งตามหนังสือที่ มท ๐๑๐๐.๑/- ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๐ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถือเป็นคำสั่งหรือความเห็นอันเป็นที่สุดแล้ว และผลจากคำสั่งหรือความเห็นดังกล่าวแสดงว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้ร่วมกระทำความผิดตามที่ถูกให้พ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง ซึ่งเป็นไปตามรายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๒๒

/พฤษภาคม...

พฤษภาคม ๒๕๕๐ ของคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ตที่ ๕๑๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๐ และผลจากคำสั่งอันเป็นที่สุดดังกล่าวสามารถหักล้างหรือยกเลิกหรือทำให้คำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ ๓๔๐/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ถูกเพิกถอนหรือลบล้างหรือเป็นโมฆะไป

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่ง ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๕๑ ไม่รับคำขอให้พิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองใหม่ของผู้ฟ้องคดีตามคำขอท้ายฟ้องในข้อ ๔ ข้อ ๕ และข้อ ๖ ไว้พิจารณา ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๑ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อศาลปกครองสูงสุด ซึ่งศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วมีคำสั่งที่ ๔๕๓/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ยกคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นและให้ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งใหม่ให้ถูกต้องตามรูปคดีต่อไป

ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้อง ลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๑ ขอให้ศาลมีคำสั่งกำหนดวิธีการเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของผู้ฟ้องคดีในระหว่างพิจารณา เนื่องจากผู้อำนวยการการเลือกตั้งประจำเทศบาลเมืองป่าตองได้มีประกาศ ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๑ กำหนดให้มีการเลือกตั้งนายกเทศมนตรีเมืองป่าตองในวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๑ แต่ได้รับแจ้งจากผู้อำนวยการการเลือกตั้งประจำเทศบาลเมืองป่าตองว่า ผู้ฟ้องคดีมีลักษณะต้องห้าม จึงไม่มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้ง จึงขอให้ศาลอนุญาตหรือสั่งให้ผู้อำนวยการการเลือกตั้งฯ ให้ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิที่จะลงสมัครรับเลือกตั้งไปก่อนที่ศาลจะมีคำพิพากษาถึงที่สุด ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่ง ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๑ ไม่รับคำขอให้ศาลมีคำสั่งกำหนดวิธีการเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของผู้ฟ้องคดีระหว่างการพิจารณาหรือเพื่อบังคับตามคำพิพากษาไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามให้การและแก้ไขเพิ่มเติมคำให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๔๐/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง เนื่องจากได้มีการสอบสวนแล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ มีความประพฤติในทางจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียแก่ศักดิ์ศรีแห่งตำแหน่งเทศบาลและทางราชการ ต่อมา วันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๕ ผู้ฟ้องคดีได้ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตต่อศาลปกครองสงขลา ขอให้เพิกถอนคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๔๐/๒๕๔๕ ดังกล่าว เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๓๗/๒/๒๕๔๕ ซึ่งต่อมาศาลปกครองสงขลาพิพากษาว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ออกคำสั่ง

/กระทรวง...

กระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๔๐/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่ง
 นายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ตามคดีหมายเลขแดง
 ที่ ๓๑๑/๒๕๔๖ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาต่อศาลปกครองสูงสุดเป็นคดีหมายเลขดำ
 ที่ อ. ๑๘๘/๒๕๔๖ ต่อมา ศาลปกครองสูงสุดได้พิพากษายืน ตามคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๙๓/๒๕๔๘
 หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๐ ขออำนาจความเป็นธรรมต่อ
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๐ ถึงอธิบดีกรมส่งเสริม
 การปกครองท้องถิ่น ขอส่งเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมประกอบการพิจารณาคำร้องขอให้
 พิจารณาคดีใหม่ โดยขอให้เพิกถอนคำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ ๓๔๐/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒
 ตุลาคม ๒๕๔๕ ดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้มีหนังสือกระทรวงมหาดไทย ลับ ที่ มท
 ๐๒๐๔.๓/๑๓๐๘ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๐ ถึงผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต เพื่อให้ตรวจสอบ
 ข้อเท็จจริงและพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ กรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่ามีพยานหลักฐานใหม่
 อันเป็นสาระสำคัญที่จะทำให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากข้อกล่าวหา ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตจึงมี
 คำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๕๑๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการ
 ตรวจสอบข้อเท็จจริงตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง คณะกรรมการดังกล่าวได้ทำการตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้ว
 ได้มีรายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ต่อผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต
 โดยมีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้ร่วมกระทำความผิดตามที่ถูกสั่งให้พ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรี
 ตำบลป่าตอง ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตจึงได้มีหนังสือรายงานผลการตรวจสอบดังกล่าวให้
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาดำเนินการตามลำดับ ต่อมา เลขานุการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 ได้มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ มท ๐๑๐๐/๓๐๓๐ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๐ แจ้งให้อธิบดีกรม
 ส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นทราบว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ส่งข้อมูลและข้อเท็จจริงที่จังหวัด
 ภูเก็ตรายงานผลการสอบสวนให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นพิจารณาดำเนินการ ต่อมา
 อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๔๐๓๗ ลงวันที่ ๑๙
 ตุลาคม ๒๕๕๐ แจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทราบว่า กรมส่งเสริมการปกครอง
 ท้องถิ่นรับฟังข้อเท็จจริงได้ดังนี้ (๑) กรณีการอยู่ปฏิบัติงานในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔
 รับฟังว่า ผู้ฟ้องคดีอยู่ปฏิบัติงานในสำนักงานเทศบาลตำบลป่าตองในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔
 โดยมีหลักฐานการลงนามอนุมัติในเช็คและฎีกาเบิกจ่ายเงินค่าจ้างก่อสร้างโครงการระบบ
 รวบรวมและบำบัดน้ำเสีย งวดที่ ๑๑ โดยได้อ้างพยานเพิ่มเติม ได้แก่ คำให้การของพระราช
 กิตติสุนทร เจ้าคณะจังหวัดภูเก็ต นายมนตรี ช่างบุงาม คนขับรถไปที่วัดแก้วมณีวนาราม

/นายชูชัย...

นายชูชัย ชงสะอาด ผู้ถ่ายภาพ นายผดุงศักดิ์ สุขเจียง ผู้รับเหมาก่อสร้างวัดแก้วมณีวนาราม นางอุทัยวรรณ เพ็ญสวัสดิ์ ผู้อำนวยการกองคลัง เทศบาลเมืองป่าตอง พยานเอกสาร คือ ภาพถ่ายการทำพิธีลงเสาเอกที่วัดแก้วมณีวนาราม และบัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการของ คณะเทศมนตรี ซึ่งผู้ฟ้องคดีอ้างว่าพยานดังกล่าวยังไม่เคยให้การกับคณะกรรมการสอบสวนเพื่อสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่ง แต่ได้มาให้การกับคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงจังหวัด ภูเก็ตตามคำขอพิจารณาใหม่ นั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า พยานบุคคลรายพระราชกิติสิสุนทร นายมนตรี ช่างบุงาม นายชูชัย ชงสะอาด นายผดุงศักดิ์ สุขเจียง และนางอุทัยวรรณ เพ็ญสวัสดิ์ เป็นพยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีเคยอ้างแล้ว ผู้ฟ้องคดีสามารถกล่าวอ้างได้ตั้งแต่ในชั้น การสอบสวนของจังหวัดภูเก็ตที่เสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณา แต่ผู้ฟ้องคดีกลับไม่ได้ ยกขึ้นกล่าวอ้างแต่อย่างใด ส่วนภาพถ่ายอ้างว่าถ่ายในพิธีลงเสาเอกวัดแก้วมณีวนาราม เป็นพยานที่ไม่สามารถแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเป็นการทำพิธีในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ประกอบกับในการสอบสวนของจังหวัดภูเก็ตเพื่อเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สั่งให้ผู้ฟ้องคดี และนายสาครออกจากตำแหน่ง เห็นว่า ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีและนายสาครที่อ้างว่า วันที่ ๑๕ และวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ บุคคลทั้งสองไม่ได้อยู่ปฏิบัติงานที่สำนักงาน เทศบาลตำบลป่าตองแต่อย่างใด นั้น ขัดแย้งกับพยานหลักฐานการเบิกเงินนอกงบประมาณ รายงานการจัดทำเช็ค และการอนุมัติเบิกจ่ายเงินให้กับนายสุทัศน์ของผู้ฟ้องคดี และการลงนาม อนุญาต อนุมัติคำร้องขอต่างๆ ของนายสาคร โดยในวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ นายสุทัศน์ ได้เข้าไปที่สำนักงานเทศบาลตำบลป่าตองเพื่อติดต่อขอรับเงินค่าประกันผลงาน ๑๐ เปอร์เซ็นต์ โครงการงวดที่ ๑๑ ได้พบกับนายสาคร และถามถึงเงินจำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมา ประมาณ ปลายเดือนมกราคม ๒๕๔๕ นายสุทัศน์ได้นำเงินจำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท ไปมอบให้ผู้ฟ้องคดีที่ห้อง ปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีและก่อนหน้านั้นได้มีการจ่ายเงินให้ผู้ฟ้องคดีมาครั้งหนึ่งแล้วแต่จำนวน เงินไม่ได้ ประกอบกับศาลปกครองสูงสุดเห็นว่า ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีและนายสาครที่ว่า เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ และวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ไม่ได้มาปฏิบัติหน้าที่ ที่สำนักงานเทศบาลตำบลป่าตองนั้น ขัดแย้งกับพยานหลักฐานที่บุคคลทั้งสองลงลายมือชื่อใน ใบอนุญาตและคำร้องต่างๆ (๒) กรณีการรับเงินจากนายสุทัศน์ พรรณณะ รับฟังว่า ผู้ฟ้องคดี ได้รับเงินจากนายสุทัศน์ ตามคำให้การของนายสุทัศน์ ประกอบกับเทปอัดเสียงบทสนทนา ระหว่างนายสาคร เชื่อมั่น กับนายสุทัศน์ ว่า ผู้ฟ้องคดีมีส่วนรู้เห็นกับนายสาครให้เรียกรับเงิน โดยอ้างพยานเพิ่มเติม ได้แก่ คำให้การของนายกิตตา มาลาวิชัยจันทร์ อดีตผู้ติดตามของ,

/นายเปียน...

นายเปียน กี่สัน ผู้ร้องเรียนให้ผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่ง นายสกุล กิตติชาติดากุล วิศวกร ผู้ควบคุมงานก่อสร้างโครงการบำบัดน้ำเสีย พยานเอกสารและพยานวัตถุ ได้แก่ เทปอัดเสียง การสนทนา นามบัตรของนายเปียน หลักฐานการเบิกเงินจากธนาคารในบัญชีของนายสกุล และคำสั่งของเทศบาลตำบลป่าตองที่มอบอำนาจให้นายสาครรับผิดชอบงานกองสาธารณสุข และสิ่งแวดล้อม ซึ่งผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าเป็นพยานที่ยังไม่เคยให้การกับคณะกรรมการสอบสวน เพื่อสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่ง แต่ได้ให้การกับคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง จังหวัดภูเก็ตตามคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ นั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า พยานบุคคล วิทยุสนทนา พยานหลักฐาน ที่ให้การโดยกลับคำให้การเดิมเป็นคำให้การที่ขัดแย้งกับคำให้การของนายสุทัศน์ ที่ให้การกับคณะกรรมการสอบสวนของจังหวัดภูเก็ตที่เสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณา สั่งให้ผู้ฟ้องคดีและนายสาครออกจากตำแหน่ง ประกอบกับศาลปกครองสงขลาและ ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นการให้ถ้อยคำเพื่อช่วยเหลือให้บุคคลทั้งสองพ้นจากความผิด คำให้การของพยานรายนายสุทัศน์ จึงเป็นพยานที่ไม่น่าเชื่อถือ และไม่มีน้ำหนัก สำหรับการอ้างนายเปียน กี่สัน ซึ่งเป็นผู้ร้องเรียนให้ผู้ฟ้องคดีและนายสาคร ออกจากตำแหน่ง เป็นพยาน ยืนยันว่าตนเป็นผู้เสนอให้นายสุทัศน์หาหลักฐานเชื่อมโยงเอาผิดผู้ฟ้องคดีและจะให้ ค่าตอบแทนเมื่อผู้ฟ้องคดีและนายสาครพ้นจากตำแหน่งแล้ว นายสุทัศน์ ได้เรียกร้องเงิน จำนวนมากโดยอ้างว่าได้แต่งเติมข้อความในเทปบันทึกเสียงเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีเกี่ยวข้องกับตัว เมื่อพยานทราบและเห็นว่าเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายจึงไม่จ่ายเงินให้ และยืนยันว่า วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ได้ไปร่วมทำบุญกับผู้ฟ้องคดีที่วัดแก้วมณีวนารามจริงนั้น เป็นพยานบุคคลที่ผู้ฟ้องคดีได้กล่าวอ้างแล้วในการขอให้พิจารณาใหม่เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๐ พิจารณาแล้วเห็นว่า ถ้อยคำของพยานบุคคลรายดังกล่าวมีลักษณะเช่นเดียวกับรายนายสุทัศน์ ที่ เป็นการให้ถ้อยคำเพื่อช่วยเหลือบุคคลทั้งสองให้พ้นจากความผิดจึงเป็นพยานที่ไม่น่าเชื่อถือ และไม่มีน้ำหนักเช่นกัน ส่วนพยานบุคคลรายนายกิตดา มาลาวิชัยจันทร์ นายเชษฐา พรรณธนะ และนายสกุล กิตติชาติดากุล รวมทั้งพยานเอกสารและพยานวัตถุดังกล่าว นั้น เป็นพยานที่ ผู้ฟ้องคดีได้กล่าวอ้างในการขอให้พิจารณาใหม่เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๐ อันเป็น พยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีอ้างเพื่อแสดงว่าไม่เคยเรียกรับเงินจากตัวแทนบริษัท นวเชษฐา ขนส่งและก่อสร้าง จำกัด นั้น คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงของจังหวัดภูเก็ตพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีและนายสาครได้ทำการเรียกรับหรือร่วมกันเรียกรับเงินจากนายสุทัศน์ ตัวแทน บริษัท นวเชษฐาขนส่งและก่อสร้าง จำกัด จำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท จริง เป็นการปฏิบัติการ

/ไม่ชอบด้วย...

ไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือมีความประพฤติในทางจะนำมาซึ่งความเสียหายแก่ศักดิ์ตำแหน่ง หรือแก่เทศบาลหรือแก่ราชการ สมควรเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สั่งให้ผู้ฟ้องคดีและนายสาคร ออกจากตำแหน่งดังกล่าว ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตเห็นชอบตามที่คณะกรรมการสอบสวน เสนอ รวมทั้งรายงานผลการดำเนินการดังกล่าวให้สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปราม การทุจริตแห่งชาติพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มี คำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๔๐/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ สั่งให้บุคคลทั้งสอง ออกจากตำแหน่ง กรณีนี้ศาลปกครองสงขลาเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้สั่งให้ผู้ฟ้องคดีและ นายสาครออกจากตำแหน่งโดยอาศัยพยานหลักฐานที่คณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมและ สอบสวนไว้ ซึ่งเป็นไปตามข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย การใช้ดุลพินิจในการออกคำสั่งดังกล่าว จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ประกอบกับศาลปกครองสูงสุดได้พิจารณาแล้วเชื่อว่า ผู้ฟ้องคดีและ นายสาครร่วมกันเรียกรับเงินจากนายสุทัศน์จริง ดังนั้น พยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง จึงไม่สามารถหักล้างพยานหลักฐานที่คณะกรรมการสอบสวนของจังหวัดภูเก็ต ศาลปกครองสงขลา และศาลปกครองสูงสุดพิจารณาเป็นที่ยุติแล้วได้ เมื่อพิจารณาพยานหลักฐานที่กล่าวอ้าง ในคำร้องขอให้พิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๐ และที่อ้างเพิ่มเติมตาม หนังสือ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๐ แล้ว จะเห็นได้ว่าเป็นพยานหลักฐานเดิมที่ได้ยกขึ้นเพื่อ ขอให้พิจารณาใหม่ เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๐ เมื่อได้ตรวจสอบแล้วปรากฏว่า บางส่วนเป็น พยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีเคยกล่าวอ้างมาก่อนในชั้นการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน เพื่อเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สั่งให้ผู้ฟ้องคดีและนายสาครออกจากตำแหน่ง หรือในชั้น การพิจารณาของศาลปกครองสงขลาและศาลปกครองสูงสุด จึงไม่อาจรับฟังเพื่อเปลี่ยนแปลงไป จากที่เคยรับฟังเป็นที่ยุติแล้ว และพยานหลักฐานบางส่วนที่ยื่นเข้ามาใหม่ก็เป็นพยานหลักฐาน ที่ผู้ฟ้องคดีสามารถยื่นประกอบการพิจารณาได้ตั้งแต่ในชั้นการสอบสวนวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้วพยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดียื่นเข้ามาใหม่ จึงไม่ได้เป็นการอ้างพยานหลักฐานใหม่ ซึ่งคู่กรณีไม่อาจทราบถึงเหตุนั้นในการพิจารณาครั้งที่แล้วมาก่อนโดยมิใช่ความผิดของผู้นั้น รวมทั้งยังเป็นพยานหลักฐานที่ไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้ว เปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ และไม่สามารถหักล้างพยานหลักฐานที่ได้มีการพิจารณาแล้ว ในชั้นการสอบสวนของจังหวัดภูเก็ต การพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และการพิจารณา ของศาลปกครองสงขลาและศาลปกครองสูงสุดได้ ประกอบกับคดีอาญาในเรื่องนี้อยู่ใน ระหว่างการพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

/ยังไม่ได้...

ยังไม่ได้ข้อยุติในประเด็นการทุจริต ดังนั้น จึงเห็นควรเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้มีคำสั่งยกคำขอให้พิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดี ต่อมา ผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย สำนักปลัดกระทรวงมหาดไทยมีหนังสือ ที่ มท ๐๒๐๘.๑/๑๕๙๓ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่าพยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง ไม่ใช่พยานหลักฐานใหม่อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไป ในสาระสำคัญ ให้พิจารณายกคำขอพิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นชอบกับความเห็นดังกล่าวจึงมีคำสั่งยกคำขอให้พิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดี โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แจ้งผลการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ

คดีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้สั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่งเมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาใหม่เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๐ ทั้งที่พยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นพยานหลักฐานใหม่นั้น ผู้ฟ้องคดีย่อมรู้ถึงเหตุซึ่งอาจทำให้พิจารณาใหม่ได้ในเวลาใกล้ขีดภายหลังจากที่มีการออกคำสั่งหรือภายหลังจากที่ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๘๘/๒๕๔๖ หมายเลขแดงที่ อ. ๙๓/๒๕๔๘ แต่การที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอให้พิจารณาใหม่ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นเวลาล่วงเลยเก้าสิบวันนับแต่ผู้ฟ้องคดีได้รู้ถึงเหตุซึ่งอาจขอให้พิจารณาใหม่ได้ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิจะทำได้ ตามมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาพยานหลักฐานจากสำนวนการสอบสวนตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๖๔๕/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๔๕ แล้วเห็นว่าพยานหลักฐานยืนยันเชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดจริงตามที่มีการร้องเรียน จึงมีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๔๐/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่ง และต่อมาศาลปกครองสงขลาพิพากษาว่า คำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๔๐/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่ง เป็นการใช้อดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว และเมื่อมีการอุทธรณ์คำพิพากษาดังกล่าว ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืน ย่อมแสดงว่าในชั้นพิจารณาคดีดังกล่าวผู้ฟ้องคดีได้แสดงพยานหลักฐานทั้งปวงที่มีอยู่เป็นอยู่เพื่อให้ศาลได้สวน ตรวจสอบ รับฟังและเชื่อโดยมีเหตุผลตามธรรมดา ต่อมาผู้ฟ้องคดีได้ขออำนวยการความเป็นธรรมต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ้างว่ามีพยานหลักฐานใหม่ ขอให้

/เพิกถอน...

เพิกถอนคำสั่งที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สั่งให้
ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพยานหลักฐานใหม่อันเป็นพยานสำคัญว่า
มีอยู่อย่างไร ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตจึงมีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๕๑๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๓
เมษายน ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง นั้น เป็นกรณีที่ผู้บังคับบัญชา
ที่สั่งการให้เจ้าหน้าที่ที่อยู่ในบังคับบัญชากระทำการตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วย
ระเบียบข้าราชการตามมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙
ยังไม่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี คำสั่งดังกล่าวจึงไม่ใช่
นิติกรรมทางปกครอง แต่เป็นมาตรการภายในฝ่ายปกครอง ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิขอให้
ศาลปกครองมีอำนาจกำหนดคำสั่งบังคับอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติ
จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
ได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดี
ทราบ ว่า กรณีถือไม่ได้ว่าเป็นพยานหลักฐานใหม่ และศาลปกครองสูงสุดตามคดีหมายเลขดำ
ที่ อ. ๑๘๘/๒๕๔๖ หมายเลขแดง ที่ อ. ๙๓/๒๕๔๘ ได้มีคำพิพากษาว่า การให้ผู้ฟ้องคดี
ออกจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง เป็นการใช้อำนาจโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว
ดังนั้น หากผู้ฟ้องคดีจะโต้แย้งคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ไม่รับคำขอให้พิจารณาใหม่
ก็ชอบที่จะใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองภายในระยะเวลาตามที่ระบุไว้ท้ายหนังสือดังกล่าว
ตามมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง
พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่ผู้ฟ้องคดีฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดเวลาตามที่ระบุไว้ดังกล่าว และคดีก็ไม่ใช่ประโยชน์
แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่น ศาลปกครองจึงไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาในส่วนนี้ด้วย

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การมีสาระสำคัญอย่างเดียวกันกับคำฟ้องและเพิ่มเติมว่า
คำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่ได้ปฏิเสธข้อเท็จจริงหรือโต้แย้งคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี
จึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามยอมรับว่าคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีถูกต้องในข้อเท็จจริงทั้งหมด
ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามปฏิเสธในข้อกฎหมายเพียงข้อเดียวว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามได้ปฏิบัติราชการ
ทางปกครองโดยดำเนินการตามมาตรฐานภายในฝ่ายปกครอง และได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ
ตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐
จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองภายในกรอบของกฎหมาย แต่หนังสือ
ฉบับดังกล่าวกลับขัดกับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ได้สั่งการให้ส่งเรื่องไปให้กรมส่งเสริม
การปกครองท้องถิ่นหาทางแก้ไขเยียวยาว่าจะกระทำได้อหรือไม่ มิได้สั่งให้ส่งเรื่องไปให้กรม

/ส่งเสริม...

ส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นตรวจสอบข้อเท็จจริงในเรื่องที่สอบสวนมาใหม่ นอกจากนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ลงนามในหนังสือที่ มท ๐๑๐๐.๑/- ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๐ และเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ได้มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ มท ๐๑๐๐/๓๐๓๐ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๐ ถึงอธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ก็เพื่อวัตถุประสงค์ ให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นหาทางเยียวยาแก้ไข มิใช่มอบหมายให้ไปทำการ สอบสวนข้อเท็จจริงขึ้นใหม่แต่อย่างใด กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจึงไม่มีอำนาจ ที่จะสอบสวน หรือทำความเข้าใจขัดแย้งกับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงขอให้ศาลมีคำสั่งว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ เป็นหนังสือหรือคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่มีผลลบล้างคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหนังสือที่ มท ๐๑๐๐.๑/- ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๐ ซึ่งมีผลให้ผู้ฟ้องคดีไม่เข้าร่วมกระทำการ ความผิดตามที่ถูกกล่าวหา สำหรับประเด็นที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามกล่าวอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มี สิทธิขอให้ศาลปกครองมีอำนาจกำหนดค่าบังคับอย่างหนึ่งอย่างใด และการฟ้องคดีของผู้ฟ้องคดีเป็นการฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาที่กำหนดไว้ตามมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดี ทั้งสามไม่ได้โต้แย้งข้อเท็จจริงในการแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี จึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดี ทั้งสามยอมรับข้อเท็จจริงในคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมฟ้องของผู้ฟ้องคดีแล้ว และในประเด็นที่ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามยกขึ้นกล่าวอ้างนั้น เป็นประเด็นข้อกฎหมาย ศาลย่อมวินิจฉัยได้เอง การที่ ศาลปกครองรับคำฟ้องและคำขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้แล้ว ศาลปกครองย่อม มีอำนาจที่จะกำหนดค่าบังคับอย่างหนึ่งอย่างใดได้และผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิฟ้องคดีตามที่ กฎหมายบัญญัติไว้ และก่อนฟ้องคดีนี้ผู้ฟ้องคดีได้พยายามสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๔๐๓๗ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ จากผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม แต่ได้รับการ บ่ายเบี่ยงว่า ไม่ทราบว่ามีบันทึกข้อความดังกล่าวหรือไม่ จึงทำให้ผู้ฟ้องคดีเข้าใจว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือที่ มท ๐๑๐๐.๑/- ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๐ แล้ว และต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ โดยที่ ไม่มีหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๔๐๓๗ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีเพิ่งทราบว่าแท้จริง แล้วได้มีการทำบันทึกดังกล่าวเมื่อฝ่ายผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามได้อ้างมาในคำแก้ไขเพิ่มเติม คำให้การ ฉบับลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๑ นี้ คดีนี้แม้จะปรากฏหลักฐานว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม ได้ทำบันทึกข้อความดังกล่าวก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า บันทึกดังกล่าวเป็นการกระทำที่

/ไม่ชอบด้วย...

ไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่มีผลแต่อย่างใด กล่าวคือ ตามที่เลขาธิการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหนังสือ ที่ มท ๐๑๐๐.๑/- ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๐ โดยมีสาระสำคัญว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เชื่อว่าผู้ฟ้องคดีไม่เข้าร่วมกระทำความผิดตามที่ถูกสั่งให้พ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง แต่ระยะเวลาได้ล่วงเลยมาเป็นเวลานานพอสมควรแล้ว การจะขอให้เยียวยาแก้ไขจะต้องพิจารณาว่ากฎหมายเปิดช่องให้ดำเนินการได้หรือไม่ เนื่องจากกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเป็นเจ้าของเรื่องในการเสนอให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง จึงเห็นควรส่งข้อมูลและข้อเท็จจริงที่จังหวัดภูเก็ตรายงานให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นรับไปดำเนินการเยียวยาแก้ไข ตามที่จังหวัดภูเก็ตได้รายงาน แต่ปรากฏว่ากรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นกลับให้ฝ่ายกฎหมายพิจารณาหนังสือฉบับลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๐ ของผู้ฟ้องคดี แล้วมีความเห็นว่า พยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างไม่เป็นพยานหลักฐานใหม่ เป็นพยานหลักฐานที่เคยอ้างมาก่อนแล้ว และไม่อาจรับฟังเปลี่ยนแปลงไปจากที่เคยรับฟัง หนังสือของกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นที่ มท ๐๒๐๘.๑/๑๕๙๓ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ จึงขัดแย้งกับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในเวลานั้น และไม่มีผลตามกฎหมายแต่อย่างใด ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามให้การว่า พยานบุคคลรายนายกิตตา มาลาวัยจันทร์ นายเจษฎา พรรณธนะ และนายสกุล กิตติธาดากุล รวมทั้งพยานเอกสารและพยานวัตถุดังกล่าว นั้น เป็นพยานที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างในการขอให้พิจารณาใหม่เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๐ เพื่อแสดงว่าไม่เคยรับเงินจากตัวแทนบริษัท นวเจษฎาขนส่งและก่อสร้าง จำกัด พยานหลักฐานดังกล่าวไม่สามารถหักล้างพยานหลักฐานที่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงของจังหวัดภูเก็ต ศาลปกครองสงขลา และศาลปกครองสูงสุดพิจารณาเป็นที่ยุติแล้วได้ นั้น เป็นคำให้การที่ไม่ได้โต้แย้งคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี แต่เป็นการสรุปเอาเองของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม กล่าวคือ นายกิตตา เป็นพยานที่ไม่เคยให้การมาก่อน ทราบเรื่องที่เกิดขึ้นเพราะเคยได้ยินนายเปียนพุดคุยโทรศัพท์กับนายสุทัศน์และเป็นผู้ที่เก็บนามบัตรนายเปียนที่เขียนข้อความด้านหลังว่า "สุทัศน์ ถ้าช่วยเหลือผม ผมจะตอบแทนตามที่ตกลง" ส่วนนายเจษฎาซึ่งไม่เคยให้การมาก่อนได้ให้การตามรายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริงว่านายสุทัศน์เล่าให้ฟังว่านายสาครซึ่งเป็นเทศมนตรีเรียกรับเงินจำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นค่าผ่านงานที่จะต้องจ่าย ๒๐ ล้านบาท และมีการนำเอาผู้ฟ้องคดีเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย นายสุทัศน์ทำไปโดยพลการเพื่อหวังเงินตอบแทนจากนายเปียนซึ่งกำลังมีปัญหากันอยู่ เมื่อตนทราบจึงได้ให้นายสุทัศน์ลาออกจากบริษัทฯ สำหรับในวันที่ ๑๕

/พฤศจิกายน...

พฤศจิกายน ๒๕๔๔ คนไปที่สำนักงานเทศบาลตำบลป่าตองกับนายสุทัศน์เพื่อลงลายมือชื่อรับเงินด้วยตนเอง ในวันดังกล่าวตนไม่ได้พบกับผู้ฟ้องคดี ภายหลังจากเกิดเหตุการณ์ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้มาต่อว่าตน ตนจึงได้ขอโทษพร้อมกับทำหนังสือ ฉบับลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๕ และฉบับลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๕ ให้ผู้ฟ้องคดีไว้ นายกิตตา และนายเจษฎาจึงเป็นพยานที่ไม่เคยให้การ กรณีถือว่าเป็นพยานหลักฐานใหม่ สามารถนำมาเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์หักล้างการสอบสวนเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ของคณะกรรมการชุดเก่าได้ ส่วนการที่ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาที่เป็นเรื่องของการสอบสวนของคณะกรรมการเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ไม่เกี่ยวข้องกับคณะกรรมการสอบสวนที่แต่งตั้งใหม่ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ตเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๐ อีกทั้ง ในคำให้การผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่ได้หยิบยกว่าพยานคนใด พยานเอกสารใด หรือพยานวัตถุใด ไม่ใช่เป็นพยานหลักฐานใหม่ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามสรุปรวมกันในคำให้การว่าไม่เป็นพยานหลักฐานใหม่ นอกจากนั้น คำให้การของพยานในชั้นสอบสวนของคณะกรรมการตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ตเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ก็เป็นพยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอให้พิจารณาใหม่ภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่รับรู้ถึงพยานหลักฐานใหม่ ดังจะเห็นได้จากหนังสือที่นายกิตตาได้เขียนขึ้น เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๐ และผู้ฟ้องคดีได้ยื่นขอความเป็นธรรมต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และหรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๐ และภายหลังจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามให้การเพิ่มเติมว่า เลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ได้มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ มท ๐๑๐๐/๓๐๓๐ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๐ แจ้งให้อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นทราบ ว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือขอความเป็นธรรมต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่ง ที่ ๓๔๐/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง เนื่องจากกระทำการทุจริต โดยผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นพยานหลักฐานใหม่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้ส่งเรื่องให้จังหวัดภูเก็ตพิจารณาดำเนินการ ผลการสอบสวนข้อเท็จจริงน่าเชื่อถือได้ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ร่วมกระทำความผิดตามที่ถูกสั่งให้พ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง เลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงได้มีบันทึกข้อความ ที่ มท ๐๑๐๐.๑/- ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๐ แจ้งผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงดังกล่าว พร้อมทั้งเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ระยะเวลาที่ผู้ฟ้องคดีถูกสั่งให้พ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง ได้ล่วงเลยมาเป็นเวลานานพอสมควรแล้ว การจะขอเยียวยาแก้ไขจะต้องพิจารณาว่าสามารถดำเนินการ

/ตามกฎหมาย...

ตามกฎหมายได้อย่างไร หรือไม่ และเนื่องจากกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเป็นเจ้าของเรื่อง ในการเสนอให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง จึงเห็นควรส่งข้อมูลและข้อเท็จจริงที่จังหวัดภูเก็ต รายงานให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นไปดำเนินการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้ว เห็นชอบด้วย เลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงมีหนังสือ ด่วนมาก ที่ มท ๐๑๐๐/๓๐๓๐ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๐ ส่งข้อมูลและข้อเท็จจริงที่จังหวัดภูเก็ตรายงาน ผลการสอบสวนข้างต้นให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นพิจารณาดำเนินการ ต่อมา อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นได้มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ มท ๐๘๑๔.๒/๑๐๐๓๙ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๐ เสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้พิจารณา ยกคำขอให้พิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เพราะเห็นว่าเป็นพยานหลักฐานที่ยื่นมาใหม่นั้น ผู้ฟ้องคดี สามารถยื่นได้ในชั้นสอบสวนวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่ไม่นำมายื่น อีกทั้ง พยานหลักฐานดังกล่าวไม่มีน้ำหนักเพียงพอเพื่อหักล้างพยานหลักฐานทั้งในชั้นสอบสวน ของจังหวัดภูเก็ต ในชั้นการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และการพิพากษาของศาล ปกครองสงขลา และศาลปกครองสูงสุดได้ ประกอบกับประเด็นการทุจริตก็ยังไม่ได้ ข้อยุติของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ซึ่งต่อมา เลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ได้มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ มท ๐๑๐๐.๑/๘๑ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๐ แจ้งให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นทราบว่า ในระหว่าง การพิจารณาคำขอให้พิจารณาใหม่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๐ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอส่งเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมประกอบการพิจารณา คำร้องขอให้พิจารณาใหม่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า เพื่อประโยชน์แห่งความ ยุติธรรมในการพิจารณาคำขอให้พิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องยังมิ ความเห็นไม่สอดคล้องกันสมควรจะได้จัดส่งคำร้องขอให้พิจารณาใหม่เพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดี พร้อมเอกสารหลักฐานให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นรับไปพิจารณาร่วมกับหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้องแล้วเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาใหม่อีกครั้ง หากผลการสอบสวนข้อเท็จจริง ที่ปรากฏตามเอกสารหลักฐานพอรับฟังได้ แต่ไม่อาจดำเนินการใด ๆ ได้ในชั้นพิจารณาใหม่ ของฝ่ายปกครอง เพราะอาจขัดหรือแย้งกับการรับฟังพยานในคดีที่ศาลปกครองสงขลาและ ศาลปกครองสูงสุดได้รับฟังเป็นที่ยุติแล้ว ก็ให้แนะนำผู้ฟ้องคดียื่นคำขอต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้พิจารณาคดีใหม่ตามมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณา

/คดีปกครอง...

คดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ต่อไป กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นได้พิจารณาพยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดีแล้ว เห็นว่า พยานหลักฐานเมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๐ บางส่วนเป็นพยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีเคยกล่าวอ้างมาก่อนในชั้นสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนเพื่อเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สั่งให้ผู้ฟ้องคดีและนายสาคร เชื้อฉ้วน ออกจากตำแหน่ง หรือในชั้นการพิจารณาของศาลปกครองสงขลาและศาลปกครองสูงสุด และไม่อาจรับฟังเพื่อเปลี่ยนแปลงไปจากที่เคยรับฟังเป็นยุติแล้ว และพยานหลักฐานบางส่วนที่ยื่นเข้ามาใหม่ก็เป็นพยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีสามารถยื่นประกอบการพิจารณาได้ตั้งแต่ในชั้นการสอบสวนวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่ก็ไม่ได้นำมายื่นเพื่อพิจารณาแต่อย่างใด จึงเห็นว่าพยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดียื่นเข้ามาไม่ได้เป็นการอ้างพยานหลักฐานใหม่ ซึ่งคู่กรณีไม่อาจทราบถึงเหตุนี้ในการพิจารณาครั้งที่แล้วมาก่อน โดยมีใช้ความผิดของผู้นั้น รวมทั้งยังเป็นพยานหลักฐานที่ไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะทำให้ข้อเท็จจริงที่เป็นที่ยุติแล้วเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ และไม่สามารถหักล้างพยานหลักฐานที่ได้มีการพิจารณาแล้ว อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจึงได้มีหนังสือที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๔๐๓๗ ลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๐ (ที่ถูกต้องคือ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๐) เสนอเรื่องขอให้มีการพิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดีให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณายกคำขอให้พิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดีตามนัยมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งยกคำขอให้พิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดี และมีหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แจ้งผลการพิจารณา พร้อมทั้งแจ้งสิทธิในการฟ้องคดีปกครองให้ผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า เหตุที่จะขอให้พิจารณาใหม่ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กรณีมีพยานหลักฐานใหม่อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้น เปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ คำว่า พยานหลักฐานใหม่ หมายถึงข้อเท็จจริงที่มีอยู่แล้วในเวลาที่ออกคำสั่งทางปกครองนั้นแต่คู่กรณีไม่รู้ และพยานหลักฐานใหม่จะต้องมีผลทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญถึงขนาดที่อาจมีผลต่อการเพิกถอนหรือแก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งทางปกครองนั้น หรือแสดงให้เห็นว่าการพิจารณาทางปกครองที่ดำเนินการมาผิดพลาดในสาระสำคัญอันเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมายอย่างเห็นได้ชัด เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๐ โดยขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาทบทวนคำสั่งที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลปาดอง โดยอ้าง

/พยานหลักฐาน...

พยานหลักฐานใหม่ ประกอบด้วย พยานบุคคลที่ไม่เคยให้การได้แก่ พระราชกิตติสุนทร เจ้าอาวาสวัดเทพนิมิตรและเป็นเจ้าคณะจังหวัดภูเก็ต นายกิตตา มาลาวิทย์จันทร์ อดีตคนขับรถของนายเปียน กี่สัน นายมนตรี ช่างบุงาม คนขับรถของผู้ฟ้องคดี นายผดุงศักดิ์ สุขเจียง ผู้รับจ้างสร้างวัดแก้วมณีวนาราม นายชูชัย ธงสะอาด ซึ่งเป็นผู้ถ่ายภาพในพิธีลงเสาเอกวัดแก้วมณีวนาราม นายสมพล ขวัญยืน หัวหน้าฝ่ายแบบแผนและก่อสร้าง นายเจษฎา พรธนะ กรรมการผู้จัดการบริษัท นวเจษฎาขนส่งและก่อสร้าง จำกัด และยังมีพยานบุคคลที่เคยให้การแล้ว ได้แก่ ผู้ฟ้องคดี นายเปียน กี่สัน นายกเทศมนตรีเทศบาลตำบลป่าตอง นายสุทัศน์ พรธนะ พนักงานบริษัท นวเจษฎาขนส่งและก่อสร้าง จำกัด นางอุทัยวรรณ เพ็ญสวัสดิ์ ผู้อำนวยการกองคลัง เทศบาลตำบลป่าตอง นายภูมิภัส เทพณรงค์ หัวหน้างานผลประโยชน์ เทศบาลตำบลป่าตอง พยานเอกสาร ได้แก่ นามบัตร นายเปียน กี่สัน หนังสือของนายกิตตา มาลาวิทย์จันทร์ หนังสือของพระราชกิตติสุนทร พยานวัตถุ ได้แก่ ภาพถ่ายพิธีลงเสาเอกวัดแก้วมณีวนาราม รวมจำนวน ๔ ภาพ ซึ่งเมื่อพิจารณาเอกสารและหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าเป็นพยานหลักฐานใหม่อันมีสาระสำคัญ ดังนี้ คือ (๑) พยานบุคคลอันได้แก่ นายเปียน กี่สัน อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีอยู่ที่วัดแก้วมณีวนาราม มีได้อยู่ในสถานที่ที่มีการอ้างว่ามีการเรียกร้อยเงิน ซึ่งก่อนหน้าที่จะมีคำขอให้พิจารณาใหม่ นายเปียนเคยเป็นนายกเทศมนตรีเมืองป่าตอง เป็นผู้ที่ร้องเรียนกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่า เป็นผู้กระทำการทุจริตเรียกร้อยเงินกรณีการก่อสร้างบ่อบำบัดน้ำเสีย ก่อนที่จะกล่าวหาในขณะที่เคยมีตำแหน่งเช่นเดียวกับผู้ฟ้องคดี ยอมรับและมีข้อเท็จจริงดังกล่าวครบถ้วนอยู่แล้ว การที่ให้ถ้อยคำในชั้นสอบข้อเท็จจริงภายหลังครั้งแรกประมาณหนึ่งปีเจ็ดเดือน โดยให้ถ้อยคำว่าตนให้ผู้จัดการบริษัท นวเจษฎาขนส่งและก่อสร้าง จำกัด ไปหาพยานหลักฐานที่จะพิสูจน์ว่าผู้ฟ้องคดีเรียกร้อยเงิน เพื่อตอบแทนการตรวจรับงานงวดที่ ๑๑ นายเปียนจึงมิใช่พยานบุคคลที่จะเป็นพยานหลักฐานใหม่ เนื่องจากนายเปียนเป็นบุคคลที่เคยให้ถ้อยคำกับคณะกรรมการสอบสวนคณะเทศมนตรีเทศบาลตำบลป่าตองครั้งแรกมาแล้ว การให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงในภายหลัง จึงเป็นพยานบุคคลที่ประสงค์จะกลับคำให้การเดิมเพื่อหักล้างพยานหลักฐานเดิมของตน และเมื่อพิจารณากับพยานบุคคลอื่นๆ ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นพยานหลักฐานใหม่ คือ นางอุทัยวรรณ เพ็ญสวัสดิ์ นายภูมิภัส เทพณรงค์ และนายสุทัศน์ พรธนะ ซึ่งเคยให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงในลักษณะเดียวกันกับนายเปียน มาแล้ว กล่าวคือ พยานบุคคลทั้งสามรายต่างอ้างวันที่ผู้ฟ้องคดี

/อยู่ปฏิบัติ...

อยู่ปฏิบัติงานที่สำนักงานเทศบาลเดิมว่า เดิมที่ให้ไว้ว่าเป็นวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ แต่บันทึกถ้อยคำใหม่เป็นผู้ฟ้องคดีปฏิบัติงานที่สำนักงานวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ถ้าเป็นเพียงการแก้ไขวัน เวลา ที่ให้ไว้เดิม พยานบุคคลดังกล่าวจึงประสงค์จะกลับคำให้การของตนเช่นเดียวกันกับนายเปี่ยน กรณีจึงมิใช่พยานหลักฐานใหม่แต่อย่างใด และเมื่อพิจารณาไปถึงพยานบุคคลที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างเพิ่มเติม คือ พระราชกิตติสุนทร เจ้าอาวาสวัดเทพนิมิตร และเจ้าคณะจังหวัดภูเก็ต นายมนตรี ช่างบุงาม ลูกจ้าง ตำแหน่งพนักงานขับรถของ ผู้ฟ้องคดี นายชูชัย ชงสะอาด ช่างภาพ นายผดุงศักดิ์ สุขเจียง ผู้รับจ้างก่อสร้างวัดที่มีการประกอบพิธีลงเสาเอก นายสมพล ขวัญยีน หัวหน้าฝ่ายแบบแผนและก่อสร้าง เทศบาลตำบลป่าตอง ซึ่งบุคคลดังกล่าวข้างต้น ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า เป็นผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ที่ผู้ฟ้องคดีไปเป็นประธานงานลงเสาเอกในการประกอบพิธีก่อสร้างวัดแก้วมณีวนาราม โดยยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีได้ไปประกอบพิธีดังกล่าวในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ก็เป็นเพียงพยานที่มีอยู่เดิมที่ผู้ฟ้องคดีรู้ตั้งแต่ในชั้นสอบสวนครั้งแรกแล้ว ประกอบกับเมื่อพิจารณารายงานการสอบสวน ลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๔๕ ของคณะกรรมการสอบสวนคณะเทศมนตรีเทศบาลตำบลป่าตอง ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๖๔๕/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๔๕ ผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนไว้แล้วว่า ในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีไปเป็นประธานในพิธีลงเสาเอกพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติที่ตำบลกะไหล อำเภอตะกั่วทุ่ง จังหวัดพังงา ซึ่งผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ออกทุนในการก่อสร้างวัดแก้วมณีวนาราม ซึ่งวันดังกล่าวปรากฏชื่อว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ลงชื่ออนุมัติให้จ่ายเงินค่างวดงานที่ ๑๑ หากวันดังกล่าวมีผลต่อการพิจารณาว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำทุจริตจริงหรือไม่ ผู้ฟ้องคดียอมที่จะใช้เป็นพยานหลักฐานได้ ทั้งในชั้นสอบสวนของคณะกรรมการ ในชั้นพิจารณาต่อศาลปกครองสงขลา และในชั้นพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด แต่กลับปล่อยให้ล่วงเลยจากระยะเวลาที่ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยประเด็นดังกล่าวไปแล้วถึงหนึ่งปีเจ็ดเดือน จึงได้อ้างเพิ่มเติมจากเดิมที่เคยอ้างพยานบุคคลคือ นายมนตรี ช่างบุงาม และนายสุขชีพ ว่องไว โดยยืนยันว่าสามารถเรียกบุคคลทั้งสองมาเป็นพยานได้ และบุคคลที่อ้างเพิ่มเติม คือ พระราชกิตติสุนทร ซึ่งเป็นประธานฝ่ายสงฆ์ในพิธีดังกล่าว นายชูชัย ชงสะอาด นายผดุงศักดิ์ สุขเจียง นายสมพล ขวัญยีน เพื่อยืนยันสถานที่อยู่ของผู้ฟ้องคดี กรณีจึงเป็นการอ้างพยานบุคคลเพิ่มเติมเพื่อประกอบข้ออ้างสถานที่อยู่ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับทราบมาตั้งแต่ต้นแล้วว่าวันดังกล่าวเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำการทุจริต ผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้มาตั้งแต่ต้นแล้วว่าพยาน

/บุคคลดังกล่าว...

บุคคลดังกล่าวทั้งหมดเป็นพยานบุคคลที่ใช้เป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดจริงหรือไม่ กรณีจึงไม่ใช่พยานหลักฐานใหม่แต่อย่างใด อีกทั้งสาระสำคัญที่ศาลปกครองสูงสุดฟังว่า การเรียกร้องเงินในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ เป็นการกระทำของนายสาคร เชื้อฉ้วน ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ในคดีหมายเลขแดงที่ ๓๑๑/๒๕๔๖ ที่เขียนข้อความว่า ๒.๐ ล้าน NO CHEQUE และฟังว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองในคดีดังกล่าวลงลายมือชื่อในใบอนุญาตและคำร้องต่างๆ ในวันดังกล่าว อีกทั้งยังเรียกนายสุทัศน์ พรรณชนะ ซึ่งเป็นตัวแทนของบริษัท นวเจษฎาขนส่งและก่อสร้าง จำกัด เจรจาเรื่องเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยเรียกมาพบในวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ การอ้างพยานบุคคลและพยานวัตถุเป็นภาพถ่ายของผู้ฟ้องคดี จึงไม่ทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นที่ยุติแล้วเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญแต่อย่างใด

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างพยานบุคคลรายนายเจษฎา พรรณชนะ กรรมการผู้จัดการบริษัท นวเจษฎาขนส่งและก่อสร้าง จำกัด เพื่อหักล้างถ้อยคำของนายสุทัศน์ พรรณชนะ ตัวแทนของบริษัท นวเจษฎาขนส่งและก่อสร้าง จำกัด อ้างพยานวัตถุเป็นรูปภาพวันที่ผู้ฟ้องคดีเป็นประธานฝ่ายฆราวาสในพิธีลงเสาเอกก่อสร้างวัดแก้วมณีวนาราม อ่างนายกิตดา มาลาวิชัยนทร์ พยานบุคคลเพื่อหักล้างถ้อยคำของนายสุทัศน์ อ้างพยานเอกสารในคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่แจ้งให้ทราบตามหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ว่า คำสั่งดังกล่าวขัดกับบันทึกข้อความของเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยตามหนังสือ ที่ มท ๐๑๐๐.๑/- ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๐ อ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่มีอำนาจออกหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ที่แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า พยานหลักฐานที่ขอให้พิจารณาใหม่ มีใช้พยานหลักฐานใหม่ อ้างว่าหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ มิได้โต้แย้งรายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริง ฉบับลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ของคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ตที่ ๕๑๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๐ ซึ่งไม่ปรากฏว่ารับฟังพยานหลักฐาน ข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย ผิดพลาด ผิดหลง หรือขัดต่อบทกฎหมายใด อย่างไรก็ตาม หนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ที่แจ้งผลว่าพยานหลักฐานตามคำขอของผู้ฟ้องคดีมีใช้พยานหลักฐานใหม่ ไม่ได้มีข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายสนับสนุน อ้างหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๔๐๓๗ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ ของกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นว่า สรุปข้อเท็จจริงขัดกับข้อเท็จจริงที่คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๕๑๖/๒๕๕๐ ลงวันที่

/๒๓ เมษายน...

๒๓ เมษายน ๒๕๕๐ เพื่อเป็นพยานหลักฐานประกอบการวินิจฉัยว่าเป็นพยานหลักฐานใหม่ นั้น เห็นว่า เมื่อได้วินิจฉัยมาแล้วว่า พยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีขอให้พิจารณาใหม่ มิใช่เป็น พยานหลักฐานใหม่และพยานหลักฐานที่อ้างมิได้ทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นที่ยุติแล้วเปลี่ยนแปลงไป ในสาระสำคัญ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในข้ออ้างที่ผู้ฟ้องคดียกขึ้นมาเป็นประเด็นใหม่ เพราะไม่ทำให้ ผลของคำวินิจฉัยดังกล่าวเปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด ดังนั้น จึงเห็นว่ากรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม ได้พิจารณาคำขอของผู้ฟ้องคดี โดยพิจารณาว่ามีใช่เป็นพยานหลักฐานใหม่ตามมาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งยกคำขอให้พิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดี ที่แจ้งตามหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ นั้น เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ทำนองเดียวกับคำฟ้องและเพิ่มเติมว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๐ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้พิจารณาใหม่ตามมาตรา ๔๙ มาตรา ๕๓ และมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยอ้าง พยานหลักฐานใหม่ ดังนี้ (๑) นามบัตรของนายเปี่ยน กี่สัน ที่มีข้อความว่า “สุทัศน์ ถ้าช่วยเหลือผม ผมจะตอบแทนตามตกลง” (๒) หนังสือของนายกิตดา มาลาวัยจันทร์ เขียน เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๐ (๓) หนังสือรับรองของพระราชกิตติสุนทร เจ้าคณะจังหวัดภูเก็ต (๔) ภาพถ่ายในพิธีลงเสาเอกวัดแก้วมณีนาราม จำนวน ๔ ภาพ (๕) สำเนาหนังสือชี้แจง ข้อเท็จจริงของบริษัท นวเจษฎาขนส่งและก่อสร้าง จำกัด จำนวน ๒ ฉบับ (๖) บันทึก การถอดเทปจำนวน ๒ ชุด (๗) คำให้การของนายอุทัยวรรณ เพ็ญสวัสดิ์ และนายภูมิภัส เทพณรงค์ และได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๐ ส่งเอกสารหลักฐานเพิ่มเติม ต่อมา ผู้ว่าราชการจังหวัดมีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๕๑๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงในกรณีดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการตรวจสอบ ข้อเท็จจริงได้รายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริงต่อผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต เมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ว่า คณะกรรมการฯ ได้วินิจฉัยอย่างละเอียด โดยฟังพยานบุคคลที่ไม่เคย ให้การ หรือเคยให้การไว้และได้ให้การเพิ่มเติม พยานหลักฐานที่เกิดขึ้นใหม่ และพยานหลักฐาน ที่เคยปรากฏในสำนวนแล้ว เชื่อว่า ในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เข้ามา ปฏิบัติหน้าที่ที่สำนักงานเทศบาลตำบลป่าตอง แต่ได้ไปร่วมพิธีลงเสาเอก ณ วัดแก้วมณีนาราม อำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา โดยมีพระราชกิตติสุนทร เจ้าอาวาสวัดเทพนิมิต ซึ่งปัจจุบัน

/เป็นเจ้าคณะ...

เป็นเจ้าคณะจังหวัดภูเก็ต ยืนยันว่าได้ไปประกอบพิธีในวันดังกล่าวจริง พร้อมมีหนังสือรับรองและอีกทั้งมีพยานบุคคล คือ นายมนตรี ช่างบุงาม นายชูชัย ชงสะอาด และนายผดุงศักดิ์ สุขเจียง ซึ่งต่างให้ถ้อยคำยืนยันว่า ในวันดังกล่าวผู้ฟ้องคดีได้ไปร่วมงานพิธีดังกล่าว ส่วนกรณีที่ปรากฏลายมือชื่อของผู้ฟ้องคดีได้อนุมัติฎีกาเบิกเงินค่าก่อสร้างโครงการบำบัดน้ำเสีย ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ นั้น มีนายภูมิ (ที่ถูกคือ นายภูมิภัส เทพณรงค์) และนางอุทัยวรรณ เพ็ญสวัสดิ์ ต่างยืนยันว่า ผู้ฟ้องคดีได้ลงนามในฎีกาก่อนวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ และกองคลังได้ประทับตราเมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ รวมทั้งในหลักปฏิบัติงานทั่วไป ฎีกาเบิกเงินและเช็คเมื่อตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วน สามารถให้ผู้ที่เกี่ยวข้องลงชื่อไว้ก่อน และประทับวันที่ในวันถัดไปได้ อีกทั้งมีพยานหลักฐานที่น่าเชื่อว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ร่วมกระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหา โดยมีนายเป็ยน กี่สัน ซึ่งเคยเป็นผู้ร้องเรียนผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำยืนยันว่าหลักฐานที่ตนเคยให้คณะกรรมการสอบสวนนั้น เป็นหลักฐานที่นายสุทัศน์ เป็นผู้ตัดตอน แต่งเติม นำมาให้เพื่อหวังผลประโยชน์ โดยที่ไม่รู้ว่าเป็นหลักฐานเท็จ และนายสุทัศน์ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนครั้งนี้ (ที่ถูกคือ คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง) ว่า ไม่ใช่เป็นการตัดตอน แต่เป็นการพูดเติมแต่งในเทปเพื่อให้ดูเหมือนว่าผู้ฟ้องคดีรู้เห็นเป็นใจและอยู่ในเหตุการณ์ในการเรียกรับเงินด้วย เพื่อหวังเงินตอบแทนจากนายเป็ยน ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากพยานหลักฐานคำให้การของนายเป็ยน คำให้การของผู้ฟ้องคดี และเอกสารการถอดเทปแล้ว น่าเชื่อว่า ข้อความในเทปมีการเพิ่มเติมจากนายสุทัศน์ ซึ่งหลังเกิดเหตุการณ์ นายสุทัศน์เกิดความสำนึกผิด จึงทำหนังสือให้ผู้ฟ้องคดีไว้ฉบับหนึ่ง และมาให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงยืนยันว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เรียกรับเงินและไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ที่มีการเรียกรับเงินแต่อย่างใด ด้วยเหตุผลและพยานหลักฐานที่กล่าวมาจึงน่าเชื่อว่า ในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เข้ามาปฏิบัติราชการที่สำนักงานเทศบาลตำบลป่าตอง และมีหลักฐานที่น่าเชื่อว่าไม่ได้ร่วมกระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา จึงเห็นควรรายงานต่อกระทรวงมหาดไทยเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป ต่อมา ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต จึงมีหนังสือ ที่ ภก ๐๐๑๖.๕/๖๗๖๐ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๐ แจ้งรายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริงดังกล่าวให้ปลัดกระทรวงมหาดไทยทราบ ปลัดกระทรวงมหาดไทยจึงมีหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาเรื่องดังกล่าวแล้วเห็นว่า พยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดียกขึ้นมากล่าวอ้างว่าเป็นพยานหลักฐานใหม่เพื่อขอให้มีการพิจารณาใหม่นั้น ถือไม่ได้ว่าเป็นพยานหลักฐานใหม่อันอาจ

/ทำให้...

ทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นที่ยุติแล้วเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ จึงมีคำสั่งยกคำขอให้พิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งในประเด็นดังกล่าวศาลปกครองชั้นต้นไม่ได้วินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๓ มีความเห็นดังกล่าวถูกต้องและชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

เมื่อเดือนมกราคม ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีได้ไปทำบุญที่วัดเทพนิมิต อำเภอเมืองจังหวัดภูเก็ต พบพระราชกิตติสุนทร เจ้าคณะจังหวัดภูเก็ต เจ้าภาพพิธีฝ่ายสงฆ์ นายชูชัย ชงสะอาด ผู้ถ่ายภาพพิธีดังกล่าว และนายผดุงศักดิ์ สุขเจียง ผู้รับเหมาก่อสร้างวัด ได้ให้การยืนยันว่า ผู้ฟ้องคดีไปร่วมพิธีลงเสาเอกที่วัดแก้วมณีวราราม ในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ โดยนายชูชัยได้มอบภาพถ่ายให้ผู้ฟ้องคดีจำนวน ๔ ภาพ และอีก ๖ ภาพมอบให้คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง และพระราชกิตติสุนทรได้จัดทำหนังสือรับรอง ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๐ ยืนยันว่า ในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ระยะเวลา ๙ นาฬิกา ถึงเวลา ๑๓ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีได้ไปเป็นประธานร่วมพิธีลงเสาเอกที่วัดดังกล่าวจริง ส่วนนายกิตตา มาลาวิทย์จันทร์ ซึ่งเป็นพยานที่ไม่เคยให้การมาก่อน ได้เล่าเรื่องที่รู้เห็นให้ผู้ฟ้องคดีทราบ พร้อมเขียนหนังสือลงลายมือชื่อ มีข้อความทำนองว่า นายกิตตาเป็นผู้ติดตามนายเปี้ยน กี่สัน ในช่วงที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง ได้รับมอบหมายให้นำนามบัตรของนายเปี้ยนไปให้นายสุทัศน์ แต่ไม่เจอนายสุทัศน์ จึงได้เก็บนามบัตรไว้ และนายกิตตาเคยได้ยินนายเปี้ยนพูดคุยโทรศัพท์กับนายสุทัศน์ทำนองว่า ถ้านายเปี้ยนยอมจ่ายเงินให้นายสุทัศน์ นายสุทัศน์จะหาหลักฐานเอาผิดผู้ฟ้องคดี เหตุที่นายเปี้ยนโกรธผู้ฟ้องคดีเพราะเข้าใจว่าผู้ฟ้องคดีมาแย่งตำแหน่ง ดังนั้น พระราชกิตติสุนทร นายชูชัย นายผดุงศักดิ์ นายกิตตา นามบัตรของนายเปี้ยน หนังสือรับรองของพระราชกิตติสุนทร ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๐ และหนังสือของนายกิตตาดังกล่าว จึงเป็นพยานหลักฐานใหม่ อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วในการสอบสวนครั้งแรกนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ ตามมาตรา ๕๔ (๑) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ได้รับหนังสือของผู้ฟ้องคดีแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ (ที่ถูกคือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) ได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๒๐๕.๓/๑๓๐๘ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๐ แจ้งให้ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงและพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ แล้วรายงานผลให้กระทรวงมหาดไทยและแจ้งผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต จึงมีคำสั่ง ที่ ๕๑๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง เมื่อคณะกรรมการดังกล่าวดำเนินการแล้วเสร็จ ได้รายงานข้อเท็จจริงต่อผู้ว่าราชการ

/จังหวัด...

จังหวัดภูเก็ต ตามรายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ว่า ผู้ฟ้องคดี ไม่ได้กระทำความผิด ต่อมา ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต มีหนังสือ ที่ ภก ๐๐๑๖.๕/๖๗๖๐ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ส่งสำนวนการตรวจสอบข้อเท็จจริงดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีหนังสือ ที่ มท ๐๒๐๕.๓/๕๒๐๒ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๐ ถึง สำนักงานรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย ว่า คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงได้สอบสวน พยานหลักฐานและเอกสารตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้างแล้ว มีความเห็นน่าจะเชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ ร่วมกระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา เลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงมีหนังสือ ที่ มท ๐๑๐๐.๑/ ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๐ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีถูกสั่งให้พ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง จังหวัดภูเก็ต เมื่อปี ๒๕๔๕ ซึ่งระยะเวลาได้ล่วงเลยมาเป็นเวลานานพอสมควรแล้ว การจะขอให้เยียวยาแก้ไขจะต้อง พิจารณาว่ากฎหมายเปิดช่องให้ดำเนินการได้หรือไม่ เนื่องจากเรื่องนี้กรมส่งเสริมการปกครอง ส่วนท้องถิ่น เป็นเจ้าของเรื่องในการเสนอให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบล ป่าตอง จังหวัดภูเก็ต จึงเห็นควรส่งข้อมูลและข้อเท็จจริงที่จังหวัดภูเก็ตรายงานให้กรมส่งเสริม การปกครองส่วนท้องถิ่นรับไปพิจารณาดำเนินการ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เห็นชอบให้ ดำเนินการตามเสนอ และเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๑๐๐/๓๐๓๐ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๐ แจ้งให้อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น พิจารณา ดังนั้นเมื่อกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับหนังสือดังกล่าวจึงต้อง พิจารณาว่าจะดำเนินการแก้ไขเยียวยาให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้หรือไม่ อย่างไร ซึ่งการเยียวยา คือ การแก้ไขหรือบรรเทาผลร้ายให้กับผู้ฟ้องคดี และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ สั่งให้ กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นแก้ไขเยียวยา ย่อมหมายความว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริสุทธิ์ ตามการตรวจสอบข้อเท็จจริงของจังหวัดภูเก็ต แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยรองปลัดกระทรวง มหาดไทย รักษาราชการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กลับมีหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า พยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดียกขึ้นมากล่าวอ้าง ถือไม่ได้ว่าเป็นพยานหลักฐานใหม่อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วเปลี่ยนแปลงไป ในสาระสำคัญ จึงมีคำสั่งยกคำขอพิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดี หนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดังกล่าวจึงขัดต่อคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ตามนัยหนังสือ ที่ ๐๑๐๐/๓๐๓๐ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๐ นอกจากนี้ หนังสือ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ดังกล่าว ยังไม่มีการโต้แย้งรายงานการตรวจสอบของคณะกรรมการ

/ตรวจสอบ...

ตรวจสอบข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ว่า รับฟังพยานหลักฐานหรือวินิจฉัยข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย ผิดพลาด หรือขัดต่อคำสั่ง อย่างไร ซึ่งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงได้วินิจฉัยพยานหลักฐาน คือ นายกิตดา พระราชกิตติสุนทร นายมนตรี นายผดุงศักดิ์ นายชูชัย นายสมพล ขวัญยืน และนายเจษฎา พรรณชนะ หนังสือของนายกิตดา ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๐ นามบัตรของนายเปี่ยน หนังสือของพระราชกิตติสุนทร ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๐ และภาพถ่าย ๑๐ รูป แล้วว่า พยานหลักฐานดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานใหม่ เพราะเป็นพยานบุคคลที่ไม่เคยให้การมาก่อน แต่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามอ้างว่าไม่เป็นพยานหลักฐานใหม่ โดยไม่มีรายละเอียด ข้อโต้แย้ง ข้อเท็จจริงและเหตุผลสนับสนุน และมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ไม่ได้ห้ามไม่ให้รับฟังพยานบุคคลหรือพยานเอกสารที่เพิ่งปรากฏขึ้นในภายหลัง ความเห็นของคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมาย รายละเอียดปรากฏตามรายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีทั้งสามจึงไม่มีสิทธิมีคำสั่งยกคำขอพิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดี และถือว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีความผิดขอให้ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยอุทธรณ์ในประเด็นนี้ด้วย

ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นที่วินิจฉัยว่า ไม่ใช่พยานหลักฐานใหม่ เนื่องจากนายกิตดาเป็นพยานที่เกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงเกี่ยวกับนามบัตรของนายเปี่ยน แต่ผู้ฟ้องคดีเพิ่งทราบถึงข้อเท็จจริงและนามบัตรดังกล่าว และเมื่อรับฟังประกอบคำให้การและเอกสารที่นายกิตดาจัดทำขึ้นเมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๐ ย่อมเป็นข้อเท็จจริงใหม่ที่พิสูจน์ได้ว่า นายเปี่ยนและนายกิตดาได้ร่วมสมคบกันใส่ร้ายผู้ฟ้องคดี เพราะเหตุที่นายเปี่ยนเข้าใจว่าผู้ฟ้องคดีมาแย่งตำแหน่งนายกเทศมนตรีของนายเปี่ยน ส่วนนายกิตดาเป็นประเด็นใหม่ที่รับฟังได้ว่า เหตุที่ใส่ร้ายผู้ฟ้องคดีเพราะต้องการเงินค่าตอบแทนจากนายเปี่ยน จึงถือเป็นพยานหลักฐานใหม่ ส่วนกรณีพระราชกิตติสุนทร นายเจษฎา พรรณชนะ นายชูชัย ชงสะอาด นายผดุงศักดิ์ สุขเจียง ถือเป็นพยานใหม่ที่ผู้ฟ้องคดีเพิ่งทราบว่า ในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ มีการถ่ายภาพพิธีลงเสาเอกและได้มีการเก็บภาพถ่ายดังกล่าวไว้ โดยภาพถ่ายดังกล่าวสามารถนำมาสืบเพื่อหักล้างได้ว่า ในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เข้าไปปฏิบัติราชการในสำนักงานเทศบาลตำบลป่าตองจริง ภาพถ่ายดังกล่าวถือเป็นพยานวัตถุ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ภาพถ่ายมาในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ จึงไม่สามารถนำภาพถ่ายดังกล่าวมาเป็นพยานหลักฐานในชั้นคณะกรรมการสอบสวนและ

/ในชั้น...

ในชั้นการฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้นและศาลปกครองสูงสุดในคดีเดิมได้ จึงถือว่าเป็น พยานหลักฐานใหม่ ส่วนนายเจษฎา พรรณชนะ กรรมการผู้จัดการ บริษัท นวเจษฎาขนส่ง และก่อสร้าง จำกัด ให้การยืนยันต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงว่า ในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ได้ไปที่สำนักงานเทศบาลตำบลป่าตองกับนายสุทัศน์ น้องชาย เพราะ ต้องไปลงลายมือชื่อรับเงิน แต่ไม่พบผู้ฟ้องคดี พร้อมกันนั้นนายเจษฎาเคยจัดทำหนังสือไว้ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี จำนวน ๒ ฉบับ คือ ฉบับวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๕ และฉบับวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๕ ว่า บริษัทดังกล่าวไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบทสนทนาในเทป หลังจากนั้น นายสุทัศน์ได้ลาออกไปจากบริษัท การที่นายสุทัศน์ตั้งผู้ฟ้องคดีเข้ามาเกี่ยวข้อง เนื่องจากหวังผลประโยชน์ตอบแทนจากนายเปี่ยน กรณีจึงไม่มีเหตุผลใดที่นายสาครจะให้นายสุทัศน์ โทรศัพท์ไปหานายเจษฎาเพื่อพูดคุยเรื่องเงิน เพราะนายเจษฎาได้อยู่ที่สำนักงานเทศบาล อยู่แล้ว เมื่อนายเจษฎาเป็นกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัท ย่อมจะต้องทราบเรื่องที่เกิดขึ้นกับ บริษัท แต่นายเจษฎาไม่รับทราบเรื่องที่นายสาครเรียกร้องเงินผ่านนายสุทัศน์ ซึ่งเมื่อนำ คำให้การของนายเจษฎามาพิจารณาประกอบกับคำให้การของพยานหลักฐานใหม่ในประเด็น การเรียกร้องเงิน พร้อมทั้งพยานบุคคลและพยานเอกสารดังกล่าวแล้ว ย่อมเห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดี ไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา และไม่ได้เกี่ยวข้องกับการเรียกร้องเงิน

พยานหลักฐานเก่า ประกอบด้วยผู้ฟ้องคดี นายเปี่ยน นางอุทัยวรรณ และ นายภูมิ หรือภูมิภัส ซึ่งพยานทั้งสี่ให้การต่อคณะกรรมการสอบสวนทั้งสองชุด การถอดเทป ๒ ครั้ง คณะกรรมการสอบสวนชุดเดิมหยิบยกเพียงฉบับของนายสุทัศน์ จำนวน ๑ ฉบับ มาพิจารณาเท่านั้น ทั้งที่ ๒ ฉบับมีข้อความไม่ตรงกัน ส่วนหนังสือของผู้ควบคุมการก่อสร้าง โรงบำบัดน้ำเสีย ๒ ฉบับ ฉบับที่ ๑ มี ๒๒ บรรทัด และฉบับที่ ๒ มี ๒๗ บรรทัด หนังสือ ลงวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๔๕ จำนวน ๒ ฉบับ ฉบับแรกพิมพ์ "พันธะ" ฉบับที่ ๒ ขีดฆ่า คำว่า "พันธะ" เขียนว่า พรรณชนะ หนังสือของบริษัท นวเจษฎาฯ จำนวน ๒ ฉบับ คือ ฉบับลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๕ และฉบับลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๕ บัญชีเวลาปฏิบัติราชการ ของคณะเทศมนตรี ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนไม่ได้นำมาพิจารณา หนังสือประกาศของ สำนักงานพุทธศาสนาแห่งชาติ เรื่อง ตั้งวัด ที่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีสร้างวัดได้ ซึ่งคณะกรรมการ สอบสวนไม่ได้นำมาพิจารณา สำหรับพยานหลักฐานใหม่ ประกอบด้วย พยานบุคคล ได้แก่ พระราชกิตติสุนทร นายกิตตา นายเจษฎา นายมนตรี นายชูชัย นายผดุงศักดิ์ นายสมพล พยานเอกสารและพยานวัตถุ ได้แก่ หนังสือของพระราชกิตติสุนทร ลงวันที่ ๒๐ มกราคม

๒๕๕๐ หนังสือของนายกิตดา ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๐ นามบัตรของนายเปียน และภาพถ่าย จำนวน ๑๐ ภาพ เมื่อนำพิจารณาประกอบกันจะเห็นได้ว่า กรณีคำถอดเทปที่คณะกรรมการสอบสวนนำมารับฟังแล้วเชื่อว่ามี การเรียกรับเงินกันจริง คือ รายการถอดเทปที่นายสุทัศน์เป็นผู้ถอด จำนวน ๒ แผ่น โดยไม่ได้หยิบยกการถอดเทปที่นายเปียนเป็นผู้ถอดและนำมาเผยแพร่กับสื่อมวลชนมาเปรียบเทียบกันว่า การถอดเทปทั้งสองครั้งมีความแตกต่างกันมาก ซึ่งนายสุทัศน์ได้ให้การยืนยันต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงว่ามีการต่อเติม ตบแต่ง ข้อความในเทป ทำให้เทปเป็นพยานหลักฐานที่รับฟังไม่ได้ และหนังสือ ลงวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๔๕ ที่มีลายมือชื่อนายสุทัศน์และมีนายเปียนลงลายมือชื่อรับรองเมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ เห็นได้ชัดเจนว่า มีการพิมพ์นามสกุลนายสุทัศน์ผิดไป แสดงว่าข้อความดังกล่าวนายสุทัศน์ไม่ได้พิมพ์เอง แต่มีผู้อื่นพิมพ์ให้แล้วนายสุทัศน์ลงนามเท่านั้น จนได้มีการแก้ไขนามสกุลให้ถูกต้องในภายหลัง ส่วนเอกสารหัวข้อ ได้รับข้อมูลจากผู้ควบคุมการก่อสร้างโรงบำบัดน้ำเสียของบริษัท นวเจษฎาฯ ที่ปรากฏในชั้นคณะกรรมการสอบสวน มี ๒ แผ่น แผ่นแรกมี ๒๗ บรรทัด ข้อความสรุปว่า “เหมือนดังที่ได้กระทำกับนายสุทัศน์ดังกล่าวข้างต้น” แผ่นที่สอง มี ๒๒ บรรทัด โดยตัดทิ้งไป ๕ บรรทัด รวมทั้งข้อความข้างต้น เมื่อนำเอกสารทั้งสองฉบับมาพิจารณาจะเห็นได้ถึงความจริงใจให้ร้ายผู้ฟ้องคดี คำให้การของนายสุทัศน์ต่อคณะกรรมการสอบสวนและคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงจึงขัดกันทั้งหมด และจากคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นจะเห็นได้ว่าศาลปกครองชั้นต้นไม่ได้วินิจฉัยให้ครบประเด็นคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี ได้แก่ ประเด็นที่คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะไม่มีข้อเท็จจริงหรือเหตุผลอื่นใดสนับสนุนความเห็นว่าเป็นพยานหลักฐานใหม่ และประเด็นที่ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาหรือคำสั่งว่า การสอบสวนของคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง ตามคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๕๑๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๐ ตามรายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ที่พิจารณาแล้วเห็นว่า พยานหลักฐานที่ได้จากการตรวจสอบเป็นพยานหลักฐานใหม่ และสรุปได้ว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีความผิด นั้น เป็นความเห็นที่ชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ หรือไม่

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยข้อเท็จจริงตามพยานหลักฐานดังกล่าว และพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีทั้งสามแก้อุทธรณ์ว่า พยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีขอให้พิจารณาใหม่ ไม่ได้เป็นพยานหลักฐานใหม่อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ แต่เป็นเพียงพยานหลักฐานในชุดเดิมที่ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขดำที่ อ.๑๘๘/๒๕๔๖ หมายเลขแดงที่ อ. ๙๓/๒๕๔๘ ที่วินิจฉัยถึงพฤติการณ์แห่งการกระทำว่า พยานเอกสารที่เขียนข้อความว่า "๒.๐ ล้าน NO CHEQUE" ได้ตรวจพิสูจน์โดยกองพิสูจน์หลักฐาน สำนักงานตำรวจแห่งชาติแล้วรับฟังได้ว่า เป็นลายมือชื่อของนายสาคร เชื้อฉ้วน จริง เมื่อพิจารณาประกอบการให้ถ้อยคำของนายสุทัศน์ ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกและไม่เคยมีเรื่องโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีมาก่อน ซึ่งได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวน ว่า เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ เวลา ๑๐.๔๕ นาฬิกา ได้ไปรับเช็คที่ห้องทำงานของผู้ฟ้องคดี และพบนายสาคร เชื้อฉ้วน บอกกับตนว่า ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะลงลายมือชื่อในเช็ค ให้หน้าเงินสด จำนวน ๒ ล้านบาท มาให้ โดยเขียนในกระดาษว่า "๒.๐ ล้าน NO CHEQUE" ซึ่งนายสุทัศน์บอกว่าไม่เกี่ยวข้อง แต่นายสาครตำหนินายสุทัศน์ว่าเป็นพี่ชายของเจ้าของบริษัทน่าจะรู้เรื่องดี และผู้ฟ้องคดีได้ให้นายสุทัศน์โทรศัพท์ถึงน้องชายและนายสาครได้นำโทรศัพท์ของนายสุทัศน์ไปพูดที่ห้องทำงานของนายสาคร หลังจากนั้นวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีเชิญนายสุทัศน์ไปรับเช็คค่าวงจรถาน และพบกับนายสาครที่ห้องทำงาน นายสาครได้ทวงเงิน ๒ ล้านบาท นอกจากนี้ยังมีเทปบันทึกเสียงการสนทนาระหว่างนายสาคร กับนายสุทัศน์ มีเนื้อหาสอดคล้องกับการให้ถ้อยคำของนายสุทัศน์ดังกล่าว โดยเทปบันทึกเสียงดังกล่าวถือเป็นพยานหลักฐานประกอบพยานหลักฐานข้างต้นไปด้วย ส่วนผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ตามวันเวลาดังกล่าวผู้ฟ้องคดีไม่ได้มาปฏิบัติหน้าที่ที่สำนักงานเทศบาลตำบลป่าตอง ขัดแย้งกับพยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อในใบอนุญาตและคำร้องต่าง ๆ ทำให้เชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีร่วมกันเรียกรับเงินจากนายสุทัศน์ ตัวแทนของบริษัท นวเจษฎาขนส่งและก่อสร้าง จำกัด จริง สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า นายสุทัศน์ไม่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการเงินจึงไม่สามารถตกลงเรื่องการเงินได้ และคู่สัญญาของเทศบาลตำบลป่าตอง คือ กิจการร่วมค้า เอ็นเจไออีเอฟ จำกัด อีกทั้งนายสุทัศน์อ้างว่า ได้รับเงินค่าจ้างวงจรถานที่ ๑๑ จากเทศบาลตำบลป่าตองแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีเชิญมาพูดคุยในเรื่องเงิน ๒ ล้านบาท ในวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ จึงขัดแย้งกัน ผู้ฟ้องคดียอมรับว่า นายสุทัศน์เป็นผู้ควบคุมงานและมีการเบิกจ่ายเงินจำนวน ๑๐ วงด ในช่วงที่นายเปี่ยนดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง ซึ่งน่าเชื่อว่าทั้งสองมีความสนิทสนมกัน จนกระทั่งการเบิกเงินวงจรถานที่ ๑๑ นายสุทัศน์

/ต้องมาติด...

ต้องมาติดต่อกับผู้ฟ้องคดี เพราะได้รับการแต่งตั้งเป็นนายกเทศมนตรีตำบลป่าตองแทน นายเปี่ยน ประกอบกับปรากฏหลักฐานใบเสร็จรับเงิน ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ที่นายสุทัศน์ร่วมกับนายเจษฎา พรรณชนะ ผู้แทนกิจการร่วมค้า เอ็นเจไออีเอฟ จำกัด ได้ลงลายมือชื่อรับเงินค่างวดงานงวดที่ ๑๑ จำนวน ๑๔,๗๔๔,๘๗๑.๔๓ บาท จากเทศบาลตำบลป่าตอง ดังนั้น ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า นายสุทัศน์ไม่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการเงินและไม่สามารถตกลงการเงินได้จึงฟังไม่ขึ้น อีกทั้งในวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ที่ผู้ฟ้องคดีเรียกให้นายสุทัศน์มาพบนั้น นายสุทัศน์ต้องมารับเช็คค่าประกันผลงานร้อยละ ๑๐ ของงานงวดที่ ๑๑ จำนวน ๒,๐๐๗,๖๐๑.๕๖ บาท และพบนายสาคร เชื้อฉ้วน ได้ทวงเงินจำนวน ๒ ล้านบาท ตามที่เคยเรียกร้องไว้เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ และถูกบันทึกเสียงการสนทนาไว้เป็นหลักฐาน ข้อเท็จจริงไม่ขัดแย้งแต่อย่างใด ประกอบกับบันทึกถ้อยคำของนายสุทัศน์ที่ทำต่อหน้าทนายความของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๔๖ ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่เคยเรียกร้องเงินค่าตอบแทนโครงการก่อสร้างบ่อบำบัดน้ำเสียจากนายสุทัศน์ และบริษัท นวเจษฎาขนส่งและก่อสร้าง จำกัด เป็นพยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีได้จัดทำขึ้นภายหลังเพื่อช่วยเหลือให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากความรับผิดชอบตามข้อกล่าวหา จึงไม่น่าเชื่อถือ ดังนั้น พยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง เช่น นามบัตรของนายเปี่ยน กี่ลิน การถูกกลั่นแกล้งภาพถ่ายในงานพิธีลงเสาเอกที่วัดแก้วมณีวนาราม หนังสือรับรองของพระราชกิตติสุนทร หนังสือของบริษัท นวเจษฎาขนส่งและการก่อสร้าง จำกัด และพยานบุคคลที่อ้างถึง ต่างไม่ได้เป็นพยานหลักฐานใหม่อันเป็นสาระสำคัญที่จะนำมาหักล้างข้อเท็จจริงเดิมได้

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้มีข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ไม่ยุ่งยากซับซ้อน และการไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดีจะไม่ทำให้เสียความยุติธรรมจึงไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี และได้แจ้งการไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดีครั้งแรกพร้อมจัดส่งสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวนให้คู่กรณีทราบ คู่กรณีทั้งสองฝ่ายไม่ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือ และไม่แจ้งความประสงค์ที่จะให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดีภายในระยะเวลาตามมาตรา ๕๗/๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๖๑ โดยได้สรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวนโดยชอบแล้ว

/ศาลปกครองสูงสุด...

ศาลปกครองสูงสุดได้ประชุมปรึกษาเพื่อมีคำพิพากษา โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดีและได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าตองในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๔ นายเปียน กี่ลีน และนายสุทัศน์ พรรณธนะ ได้กล่าวหา ร้องเรียนว่าผู้ฟ้องคดี และนายสาคร เชื้อฉ้วน เรียกรับเงินจากนายสุทัศน์ พรรณธนะ ซึ่งเป็นตัวแทนบริษัท นวเจษฎาขนส่งและก่อสร้าง จำกัด เพื่อเป็นค่าตอบแทนในการจ่ายเงินค่างานงวดที่ ๑๑ ของโครงการก่อสร้างระบบรวบรวมและบำบัดน้ำเสียของเทศบาลตำบลป่าตอง ที่บริษัทดังกล่าวเป็นผู้รับจ้างก่อสร้าง และเรียกรับเงินเพื่อแลกเปลี่ยนการผ่านงบประมาณรายจ่ายประจำปี ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตจึงมีคำสั่ง ลับ ที่ ๖๔๕/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๔๕ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคณะเทศมนตรีเทศบาลตำบลป่าตอง และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง กรณีถูกกล่าวหาว่ามีพฤติการณ์เป็นไปในทางเรียกร้องผลประโยชน์ต่าง ๆ ปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ และมีความประพฤติในทางที่จะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียแก่ศักดิ์ศรีตำแหน่งและทางราชการ กรณีเรียกรับเงินจากผู้รับเหมาก่อสร้างในโครงการก่อสร้างระบบบำบัดน้ำเสีย และกรณีเรียกรับเงินเพื่อแลกเปลี่ยนกับการผ่านร่างเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่าย ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๕ คณะกรรมการดังกล่าวได้สอบสวนพยานบุคคลประกอบด้วย (๑) นายสุทัศน์ ตัวแทนบริษัท นวเจษฎาขนส่งและก่อสร้าง จำกัด (๒) นายเปียน กี่ลีน อดีตนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง (๓) นายสกุล กิตติภาดากุล วิศวกรประจำโครงการก่อสร้างระบบรวบรวมและบำบัดน้ำเสียของบริษัท นวเจษฎาขนส่งและก่อสร้าง จำกัด (๔) นายสมเกียรติ ขวัญสุวรรณ ปลัดเทศบาลตำบลป่าตอง (๕) นางอุทัยวรรณ เพ็ญสวัสดิ์ ผู้อำนวยการกองคลัง เทศบาลตำบลป่าตอง และ (๖) นายภูมิ เทพณรงค์ หัวหน้างานผลประโยชน์ เทศบาลตำบลป่าตอง เมื่อทำการสอบสวนแล้วเสร็จ คณะกรรมการฯ ได้รายงานผลการสอบสวนต่อผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต ว่า กรณีมีการกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกับพวกเรียกรับเงินจำนวนคนละ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากนายเปียน กี่ลีน อดีตนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง เพื่อแลกเปลี่ยนการผ่านร่างเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่าย ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๕ นั้น ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานชัดเจน เห็นควรยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่ผู้ฟ้องคดี

/ส่วนนายสาคร...

ส่วนนายสาครไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าว ส่วนกรณีที่กำลังกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีและนายสาครร่วมกันเรียกเงิน จำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากนายสุทัศน์ พรธรรณะ ตัวแทนบริษัท นวเจษฎาขนส่งและการก่อสร้าง จำกัด นั้น เห็นว่า ปราบกฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานว่า ผู้ฟ้องคดีได้เรียกหรือร่วมกันเรียกรับเงินจากนายสุทัศน์ ตัวแทนบริษัท นวเจษฎาขนส่งและการก่อสร้าง จำกัด เป็นเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท จริง จึงมีความผิดตามข้อกล่าวหา ต่อมา อธิบดีกรมการปกครองจึงมีหนังสือ ที่ มท ๐๓๑๓.๑/๖๔๙๗ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อให้เสนอเรื่องดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วมีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๔๐/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่ง ผู้ฟ้องคดีและนายสาครได้ยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตต่อศาลปกครองสงขลา เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๓๗๒/๒๕๔๕ ขอให้ศาลพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว ต่อมา วันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๖ ศาลปกครองสงขลาได้มีคำพิพากษายกฟ้อง เป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๓๑๑/๒๕๔๖ วินิจฉัยว่า คำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๖๔๕/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๔๕ และคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๔๐/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองออกจากตำแหน่งเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๖ อุทธรณ์คำพิพากษาดังกล่าวต่อศาลปกครองสูงสุด เป็นคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๘๘/๒๕๔๖ ต่อมา ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๔๘ โดยให้ยื่นตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ตามคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๙๓/๒๕๔๘ คดีถึงที่สุด และเมื่อเวลาผ่านไปประมาณหนึ่งปีเจ็ดเดือน ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๐ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อขอให้พิจารณาใหม่และเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว เนื่องจากมีพยานหลักฐานใหม่อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงแจ้งให้จังหวัดภูเก็ตตรวจสอบข้อเท็จจริงและพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตได้มีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๕๑๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว

โดยคณะกรรมการได้สอบสวนผู้ฟ้องคดีและพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องรวม ๑๒ ปาก ดังนี้ (๑) ผู้ฟ้องคดี (๒) นายเปียน กี่สิน อดีตนายกเทศมนตรีเมืองป่าตอง (๓) นายกิตตา มาลาวิชัยจันทร์ ซึ่งเคยเป็นคนติดตามนายเปียน ตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ และลาออกมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๙ (๔) พระราชกิตติสุนทร เจ้าอาวาสวัดเทพนิมิตร เจ้าคณะจังหวัด

/ภูเกิด...

ภูเก็ท (๕) นายมนตรี ช่างบุงาม พนักงานขับรถของผู้ฟ้องคดีเมื่อขณะที่ผู้ฟ้องคดีเป็นนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง ในช่วง ปี พ.ศ. ๒๕๔๔ จนถึงปัจจุบัน (๖) นายชูชัย ชงสะอาด (๗) นายผดุงศักดิ์ สุขเจียง ผู้รับจ้างก่อสร้างวัดแก้วมณีวนาราม (๘) นายสมพล ขวัญยืน หัวหน้าฝ่ายแบบแผนและก่อสร้าง เทศบาลเมืองป่าตอง (๙) นางอุทัยวรรณ เพ็ญสวัสดิ์ ผู้อำนวยการกองคลัง เทศบาลตำบลป่าตอง (๑๐) นายภูมิ หรือภูมิภัส เทพณรงค์ หัวหน้างานผลประโยชน์ เทศบาลตำบลป่าตอง และเลขานุการของผู้ฟ้องคดี (๑๑) นายสุทัศน์ พรพรรณนะ หรือนายสุทธิโรจน์ สุทธอนันต์ชัย (๑๒) นายเจษฎา พรพรรณนะ กรรมการผู้จัดการบริษัท นวเจษฎาขนส่งและก่อสร้าง จำกัด ส่วนพยานเอกสารที่ผู้ฟ้องคดีเสนอต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง มีดังนี้ (๑) หนังสือของนายกิตดา มาลาวิทย์จันทร์ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๐ ซึ่งมีรายละเอียดเช่นเดียวกันกับถ้อยคำที่นายกิตดาให้กับคณะกรรมการการตรวจสอบข้อเท็จจริง (๒) นามบัตรของนายเป็ยน กีสัน มีข้อความและลายมือชื่อของนายเป็ยน ระบุว่า สุทัศน์ถ้าช่วยเหลือผม ผมจะตอบแทนตามที่ตกลง (๓) หนังสือของพระราชกิตติสุนทร ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๐ ซึ่งมีรายละเอียดว่า ในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ระหว่างเวลา ๙ นาฬิกา ถึง ๑๓ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีได้อยู่ร่วมในการประกอบพิธีลงเสาเอกก่อสร้างวัดแก้วมณีวนาราม ภาพถ่าย ๑๐ ใบ คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงพิจารณาแล้ว มีความเห็นว่า พยานหลักฐานดังกล่าวน่าเชื่อถือได้ว่า ในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เข้ามาปฏิบัติราชการที่สำนักงานเทศบาลตำบลป่าตอง และมีหลักฐานน่าเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา จึงเสนอรายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริง ฉบับลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตพิจารณา ต่อมาผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตมีหนังสือ ลับ ที่ ภก ๐๐๑๖.๕/๖๗/๖๐ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๐ รายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีหนังสือแจ้งผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงดังกล่าวให้สำนักงานรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบ ซึ่งเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้ว ได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๑๐๐.๑/- ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๐ แจ้งผลการตรวจสอบพร้อมทั้งเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ผู้ฟ้องคดีถูกสั่งให้พ้นจากตำแหน่ง นายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งระยะเวลาได้ล่วงเลยมาเป็นเวลานานพอสมควรแล้ว การจะขอให้เยียวยาแก้ไขจะต้องพิจารณาว่ากฎหมายเปิดช่องให้ดำเนินการได้หรือไม่ เนื่องจากเป็นกรณีที่กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเป็นหน่วยงานที่เสนอให้ผู้ฟ้องคดี

/พ้นจาก...

พ้นจากตำแหน่งดังกล่าว จึงเห็นควรส่งข้อมูลและข้อเท็จจริงที่จังหวัดภูเก็ตรายงานไปให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเป็นผู้พิจารณาดำเนินการ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นชอบและให้ดำเนินการตามที่เสนอ เลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงมีหนังสือด่วนมาก ที่ มท ๐๑๐๐/๓๐๓๐ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๐ แจ้งให้อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นทราบว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งให้ส่งข้อมูลและข้อเท็จจริงที่จังหวัดภูเก็ตรายงานผลการสอบสวนให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเป็นผู้รับไปพิจารณาดำเนินการ ในระหว่างนั้นผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๐ ยื่นต่ออธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น เพื่อส่งเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมประกอบการพิจารณาคำร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่ ต่อมา อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น มีหนังสือที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๔๐๓๗ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ เสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า พยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างเพื่อขอพิจารณาใหม่นั้นไม่ใช่พยานหลักฐานใหม่ อีกทั้งเป็นพยานหลักฐานที่ไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะทำให้ข้อเท็จจริงที่เป็นที่ยุติแล้วเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ จึงเห็นสมควรมีคำสั่งยกคำขอพิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดี ผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย จึงมีหนังสือ ที่ มท ๐๒๐๘.๑/๑๕๕๓ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แจ้งรองปลัดกระทรวงมหาดไทย หัวหน้ากลุ่มภารกิจด้านพัฒนาชุมชนและส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น เสนอความเห็น ว่า สำนักกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้ว มีความเห็นว่า พยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดียกขึ้นขอพิจารณาใหม่นั้นไม่เป็นไปตามเงื่อนไข มาตรา ๕๔ (๑) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เห็นควรเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อวินิจฉัยยกคำขอของผู้ฟ้องคดี ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วได้ลงนามเห็นชอบในหน้าสุดท้ายของบันทึกข้อความดังกล่าว เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แจ้งคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น โดยมีคำขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกคำขอพิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดี ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีจึงอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดเป็นคดีนี้

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยในชั้นอุทธรณ์ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งยกคำขอให้พิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดีตามความเห็น

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๒๓๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น บัญญัติว่า การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาลซึ่งต้องดำเนินการตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมาย และในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ประกอบกับพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๗๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า คำพิพากษาศาลปกครองให้ผูกพันคู่กรณีที่จะต้องปฏิบัติตาม คำบังคับนับแต่วันที่กำหนดในคำพิพากษาจนถึงวันที่คำพิพากษานั้นถูกเปลี่ยนแปลง แก้ไข กลับ หรืองดเสีย มาตรา ๗๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การคัดค้านคำพิพากษาหรือคำสั่งของ ศาลปกครองชั้นต้นนั้น ให้ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองชั้นต้นที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งภายใน กำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ ได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ถ้ามิได้ยื่นอุทธรณ์ตามกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าคดีนั้นเป็นอันถึงที่สุด วรรคสี่ บัญญัติว่า คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองสูงสุด ให้เป็นที่สุด มาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่ศาลปกครองได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาด คดีปกครองเสร็จเด็ดขาดแล้ว คู่กรณีหรือบุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียหรืออาจถูกกระทบจากผล แห่งคดีนั้นอาจมีคำขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองนั้นใหม่ได้ ในกรณีดังต่อไปนี้ (๑) ศาลปกครองฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดหรือมีพยานหลักฐานใหม่ อันอาจทำให้ ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ (๒) คู่กรณีที่แท้จริงหรือ บุคคลภายนอกนั้นมิได้เข้ามาในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีหรือได้เข้ามาแล้วแต่ถูกตัด โอกาสโดยไม่เป็นธรรมในการมีส่วนร่วมในการดำเนินกระบวนการพิจารณา (๓) มีข้อบกพร่อง สำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม (๔) คำพิพากษา หรือคำสั่งนั้นได้ทำขึ้นโดยอาศัยข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายใด และต่อมาข้อเท็จจริงหรือ ข้อกฎหมายนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญซึ่งทำให้ผลแห่งคำพิพากษาหรือคำสั่งขัดกับ กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น วรรคสอง บัญญัติว่า การยื่นคำขอตามวรรคหนึ่ง ให้กระทำได้ เฉพาะเมื่อคู่กรณีหรือบุคคลภายนอกไม่ทราบถึงเหตุนั้นในการพิจารณาคดีครั้งที่แล้วมา โดยมีใช้ ความผิดของผู้นั้น วรรคสาม บัญญัติว่า การยื่นคำขอให้พิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งใหม่ ต้องกระทำภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ยื่นคำขอหรือควรรู้ถึงเหตุซึ่งอาจขอให้พิจารณาพิพากษา หรือมีคำสั่งใหม่ได้ แต่ไม่เกินห้าปีนับแต่ศาลปกครองได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาด และ พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า

/เมื่อคู่กรณี...

เมื่อคู่กรณีมีคำขอ เจ้าหน้าที่อาจเพิกถอนหรือแก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งทางปกครองที่พ้นกำหนดอุทธรณ์ตามส่วนที่ ๕ ได้ ในกรณีดังต่อไปนี้ (๑) มีพยานหลักฐานใหม่ อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ (๒) คู่กรณีที่แท้จริงมิได้เข้ามาในกระบวนการพิจารณาทางปกครองหรือได้เข้ามาในกระบวนการพิจารณาครั้งก่อนแล้วแต่ถูกตัดโอกาสโดยไม่เป็นธรรมในการมีส่วนร่วมในกระบวนการพิจารณาทางปกครอง (๓) เจ้าหน้าที่ไม่มีอำนาจที่จะทำคำสั่งทางปกครองในเรื่องนั้น (๔) ถ้าคำสั่งทางปกครองได้ออกโดยอาศัยข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายใด และต่อมาข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญในทางที่จะเป็นประโยชน์แก่คู่กรณี วรรคสอง บัญญัติว่า การยื่นคำขอตามวรรคหนึ่ง (๑) (๒) หรือ (๓) ให้กระทำได้เฉพาะเมื่อคู่กรณีไม่อาจทราบถึงเหตุนั้นในการพิจารณาครั้งที่แล้วมาก่อนโดยไม่ใช้ความผิดของผู้ยื่น และวรรคสาม บัญญัติว่า การยื่นคำขอให้พิจารณาใหม่ต้องกระทำภายในเก้าสิบวันนับแต่ผู้นั้นได้รู้ถึงเหตุซึ่งอาจขอให้พิจารณาใหม่ได้ เมื่อพิจารณาบทบัญญัติดังกล่าวแล้ว จะเห็นได้ว่าแม้ว่าบทบัญญัติมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จะบัญญัติให้สิทธิคู่กรณีอาจมีคำขอให้เจ้าหน้าที่พิจารณาใหม่ได้ โดยไม่ได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่า จะต้องกระทำต่อเมื่อเรื่องที่จะขอให้พิจารณาใหม่นั้นยังไม่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลเป็นที่สุดท้ายก็ตาม แต่โดยที่มาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้คำพิพากษาศาลปกครองผูกพันคู่กรณีที่จะต้องปฏิบัติตามคำบังคับนับแต่วันที่กำหนดในคำพิพากษาจนถึงวันที่คำพิพากษานั้นถูกเปลี่ยนแปลง แก้ไข กลับหรืองดเสีย มาตรา ๗๓ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองสูงสุดให้เป็นที่สุด และมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันบัญญัติให้ในกรณีที่ศาลปกครองได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองเสร็จเด็ดขาดแล้ว หากมีเหตุที่จะขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองนั้นใหม่ คู่กรณีและบุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียหรืออาจถูกกระทบจากผลแห่งคดีนั้นอาจมีคำขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองนั้นใหม่ได้ โดยให้ยื่นคำขอต่อศาลปกครองภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่คู่กรณีหรือบุคคลภายนอกดังกล่าวได้รู้หรือควรรู้ถึงเหตุซึ่งอาจขอให้พิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งใหม่ แต่ไม่เกินห้าปีนับแต่ศาลปกครองได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดจึงเห็นได้ว่า มาตรา ๗๕ ดังกล่าวถือเป็นบทบัญญัติโดยเฉพาะที่มีเจตนารมณ์ให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาทบทวนคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดในคดีที่ศาลปกครองได้เคยพิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดไว้แล้ว หากคู่กรณีหรือบุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียหรืออาจถูกกระทบจากผล

/แห่งคดีนี้...

แห่งคดีนี้มีคำขอตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด และยังถือเป็นกระบวนการที่แยกต่างหากจากการขอให้พิจารณาใหม่โดยฝ่ายปกครองตามมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ อย่างชัดเจน ดังนั้นจึงถือว่า ในเรื่องใดที่ได้มีการเสนอเป็นคดีต่อศาลปกครองและศาลปกครองได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดแล้ว ในการขอให้พิจารณาใหม่ในเรื่องดังกล่าว ย่อมกระทำได้โดยการยื่นคำขอต่อศาลปกครองตามมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ เท่านั้น ไม่อาจใช้สิทธิยื่นคำขอให้พิจารณาใหม่ต่อฝ่ายปกครองตามมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้อีกต่อไป

เมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ภายหลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๔๐/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตต่อศาลปกครองสงขลา เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๓๗๒/๒๕๔๕ โดยขอให้ศาลพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว ต่อมา วันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๖ ศาลปกครองสงขลามีคำพิพากษายกฟ้อง เป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๓๑๑/๒๕๔๖ โดยวินิจฉัยว่า คำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๔๐/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่งเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๖ อุทธรณ์คำพิพากษาดังกล่าวต่อศาลปกครองสูงสุด เป็นคดีหมายเลขดำ ที่ อ. ๑๘๘/๒๕๔๖ ซึ่งศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ยืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ตามคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๘๓/๒๕๔๘ กรณีจึงถือว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๔๐/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง นั้น เป็นเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องเป็นคดีต่อศาลปกครองชั้นต้น และศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นที่ยุติแล้วตามนัยมาตรา ๗๓ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ต่อมา หากผู้ฟ้องคดีเห็นว่ามีความผิดฐานใหม่อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ ผู้ฟ้องคดีย่อมอาจใช้สิทธิขอให้พิจารณาใหม่ โดยยื่นคำขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาคดี หรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองนั้นใหม่ได้ตามมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ไม่ใช่ใช้สิทธิยื่นคำขอให้พิจารณาใหม่ต่อฝ่ายปกครองตามมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่อย่างใด ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ ลงวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๐ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นฝ่ายปกครอง ขอให้พิจารณาใหม่และขอให้เพิกถอนคำสั่ง

/กระทรวงมหาดไทย...

กระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๔๐/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่ง นายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง ตามมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงชอบที่จะมีคำสั่งไม่รับคำขอให้พิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้

แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับคำขอให้พิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดี ดังกล่าวไว้พิจารณาแล้ว โดยได้มีคำสั่งจังหวัดภูเก็ต ที่ ๕๑๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว ซึ่งต่อมาคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง พิจารณาแล้วเห็นว่า พยานหลักฐานดังกล่าวน่าเชื่อถือได้ว่า ในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เข้ามาปฏิบัติราชการที่สำนักงานเทศบาลตำบลป่าตอง และมีหลักฐานน่าเชื่อว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา แต่อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๔๐๓๗ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ เสนอความเห็นต่อ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า พยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างเพื่อขอพิจารณาใหม่นั้นไม่ใช่ พยานหลักฐานใหม่ อีกทั้งเป็นพยานหลักฐานที่ไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะทำให้ข้อเท็จจริง ที่เป็นที่ยุติแล้วเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ จึงเห็นสมควรมีคำสั่งยกคำขอพิจารณาใหม่ ของผู้ฟ้องคดี หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย สำนักงานปลัด กระทรวงมหาดไทย จึงได้มีหนังสือที่ มท ๐๒๐๘.๑/๑๕๙๓ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แจ้งรองปลัดกระทรวงมหาดไทย หัวหน้ากลุ่มภารกิจด้านพัฒนาชุมชนและส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ว่า สำนักกฎหมาย มีความเห็นว่า พยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดียกขึ้นขอพิจารณาใหม่นั้นไม่เป็นไปตามเงื่อนไขมาตรา ๕๔ (๑) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เห็นควรเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อวินิจฉัยยกคำขอของผู้ฟ้องคดี ซึ่งต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วได้ลงนามเห็นชอบเมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือ กระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แจ้งคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว

กรณีจึงมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยว่า พยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดีตามคำขอ พิจารณาใหม่เป็นพยานหลักฐานใหม่อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไป ในสาระสำคัญ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พยานบุคคลที่เคยให้การแล้ว รายงานเขียน กี่สิ้น ที่ได้ให้ถ้อยคำไว้ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ตนได้ร้องเรียนและเคยให้การเกี่ยวกับการทุจริตเรียกร้องเงิน ของผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับบ่อน้ำบาดน้ำเสีย เพราะท่านายสุทัศน์ได้มาแล้วว่า นายสาคร เชื่อถ้วน

/เทศมนตรี...

เทศมนตรี เรียกรับเงิน ที่ตนกล่าวหาผู้ฟ้องคดีเพราะเข้าใจว่าผู้ฟ้องคดีหักหลังมาแย่งตำแหน่งนายกเทศมนตรีไปจากตน จึงได้แนะนำนายสุทัศน์ว่าถ้าหาหลักฐานเชื่อมโยงเอาผิดถึงผู้ฟ้องคดีได้จะให้เงินตอบแทน นายสุทัศน์ให้ทำสัญญาแต่ขายเป็ยนไม่กล้า จึงเพียงเขียนหลังนามบัตรทำนองว่าจะตอบแทนถ้านายสุทัศน์ช่วยเหลือ หลังจากนั้นนายสุทัศน์ได้อ้างเสียงสนทนาพร้อมถอดเทปคำแปลมาให้ ซึ่งข้อความในเทปจำไม่ได้ แต่ได้ส่งมอบให้คณะกรรมการสอบสวนไป ซึ่งต่อมาคณะกรรมการสอบสวนได้ลงมติว่าผู้ฟ้องคดีผิดตามที่ถูกกล่าวหา เมื่อผู้ฟ้องคดีถูกให้ออกจากราชการแล้ว นายสุทัศน์มาเรียกร้องเงินจำนวนมาก อ้างว่ามีการต่อเติมข้อความในเทปเพื่อให้มีผลไปถึงผู้ฟ้องคดี ตนจึงรู้ว่านายสุทัศน์ติดต่อข้อความในเทป จึงไม่ให้เงิน เพราะถ้าผู้ฟ้องคดีผิดจริงแล้ว นายสุทัศน์หาหลักฐานมาได้ ตนก็ยินดีจ่ายค่าตอบแทน แต่ไม่ใช่เป็นการผิดกฎหมาย ส่วนตามระเบียบราชการ การเซ็นชื่อในใบฎีกาเบิกเงิน นายกเทศมนตรีจะเป็นคนเซ็นคนสุดท้าย ส่วนการประทับวันที่เป็นการประทับโดยเจ้าหน้าที่ แต่การทำงานจริงๆ แล้ว บางครั้งนายกเทศมนตรีไม่อยู่ก็จะเซ็นไว้ล่วงหน้า หรือมีเหตุจำเป็น เจ้าหน้าที่ก็จะเอาไปให้เซ็นนอกที่ทำงาน ตนทราบว่าเมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ช่วงเช้า ผู้ฟ้องคดีไปประกอบพิธีสงเสาเอกสร้างวัด เพราะก่อนหน้านั้นเคยนัดหมายไปด้วยกันและได้ร่วมบริจาคเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท และในวันนั้นก็ไม่ได้เห็นผู้ฟ้องคดีมาทำงานที่เทศบาลเลย นั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงที่ได้จากถ้อยคำของนายเป็ยนดังกล่าวถือเป็นข้อเท็จจริงที่นายเป็ยนรู้และมีอยู่แล้วตั้งแต่ในชั้นการสอบสวนและภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีถูกให้ออกจากตำแหน่งแล้ว การที่ต่อมาได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงในลักษณะดังกล่าวในภายหลังจากผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่งนานประมาณสี่ปีเศษ นายเป็ยนจึงเป็นเพียงพยานบุคคลที่ประสงค์ที่จะกลับคำให้การเดิมเพื่อหักล้างพยานหลักฐานเดิมของตน เพื่อเป็นการช่วยเหลือผู้ฟ้องคดีให้พ้นจากข้อกล่าวหาทั้งที่เดิมตนเองเป็นผู้กล่าวหาผู้ฟ้องคดีเอง พยานหลักฐานดังกล่าวจึงไม่น่าเชื่อถือและไม่ใช่พยานหลักฐานใหม่

ส่วนพยานบุคคลที่เคยให้การแล้ว รายนายสุทัศน์ พรรณธนะ อดีตตำแหน่ง ผู้จัดการทั่วไป บริษัท นวเจษฎาขนส่งและก่อสร้าง จำกัด ที่ให้ถ้อยคำว่าจะร้องเรียนผู้ฟ้องคดีกับนายสาคร เชื้อฉนวน กรณีเรียกรับเงินโครงการก่อสร้างบ่อบำบัดน้ำเสีย กรณีเมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ตนเองเดินทางไปรับเงินค่างวดงานที่ ๑๐ หรืองวดงานที่ ๑๑ จำนวนประมาณ ๒๐ ล้านบาทเศษ ได้พบนายสาคร และนายสาครได้เรียกเงินจากตน แต่ตนปฏิเสธ และได้ไปพบนายเป็ยน

/อดีตนายก...

อดีตนายกเทศมนตรีที่โรงแรมของนายเปี่ยน ซึ่งในขณะนั้นมีปัญหากับผู้ฟ้องคดีและนายสาคร โดยนายเปี่ยนได้บอกกับตนว่า การเรียกร้องเงินของนายสาคร ผู้ฟ้องคดีน่าจะรู้เห็นด้วย และขอให้ตนหาหลักฐานเพื่อเอาผิดผู้ฟ้องคดีให้ได้ และจะให้เงินรางวัลอย่างงาม ในวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ตนจึงได้นำเครื่องบันทึกเสียงขนาดเล็กติดตัวไปที่สำนักงานเทศบาลตำบลป่าตอง พบกับนายสาครและได้มีการพูดคุยกันในเรื่องที่มีการเรียกร้อง และต่อมาจึงได้ถอดเทปบันทึกเสียงออกมา โดยในเทปนั้นไม่ถึงกับมีการตัดต่อข้อความแต่เป็นการพูดเสริมเข้าไป และเพื่อให้ฟังคล้ายว่า นายสาครร่วมกับผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงิน ซึ่งเหตุที่ทำอย่างนี้ก็เพื่อหวังเงินรางวัลจากนายเปี่ยน แต่ตนไม่ได้รับเงินจากนายเปี่ยน โดยนายเปี่ยนอ้างว่าให้หาหลักฐาน ไม่ใช่ไปสร้างหลักฐานเอาผิดกับผู้ฟ้องคดี ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนั้น ตนจึงเล่าให้นายเชษฐา พรพรรณนะ น้องชายของตนฟัง เมื่อน้องชายทราบ ก็มีปัญหาทะเลาะกัน และให้ตนออกจากงาน หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้มาหาตนและตนสำนึกผิด จึงได้ทำหนังสือให้ทนายความของผู้ฟ้องคดี ตามหนังสือฉบับที่คณะกรรมการสอบสวนให้ตรวจดู ซึ่งในหนังสือนั้นมีการบันทึกโดยมีข้อเท็จจริงผิดไป เช่น ในหนังสือระบุว่านายสาครไม่ได้เรียกรับเงิน ซึ่งจริงๆ แล้ว นายสาครได้เรียกรับเงินจริง และที่ว่านายเปี่ยนเป็นผู้วางแผนทั้งหมดก็ไม่ตรงเช่นกัน ซึ่งที่ตนทำหนังสือระบุเช่นนั้นก็เพราะขณะนั้นกำลังโกรธนายเปี่ยนที่ไม่ยอมจ่ายเงินให้ และในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ เวลา ๙ นาฬิกาถึง ๑๒ นาฬิกา ตนไม่พบผู้ฟ้องคดีที่ห้องทำงาน พบแต่นายสาครคนเดียว และการที่ตนเคยให้ถ้อยคำว่า นายสาครให้ตนโทรศัพท์ไปหานายเชษฐา และมีการพูดคุยกันเรื่องเรียกรับเงิน ข้อเท็จจริงแล้ว ในเทปที่มีการอัดมานั้น ตนได้พูดเสริมให้เหมือนกับว่ามี การเรียกรับเงิน ซึ่งความจริงแล้ว นายสาครได้เรียกเงิน ๒ ล้านบาท ผ่านตน ไม่มีการใช้โทรศัพท์ และในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ นายเชษฐาได้ไปกับตนที่สำนักงานเทศบาลตำบลป่าตอง และได้เบิกเงินค่างวดงาน จำนวน ๒๐ ล้านบาท โดยนายเชษฐาเป็นผู้ลงลายมือชื่อรับเงินในฎีกาเบิกเงิน อีกทั้งในวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ตนเข้าไปในสำนักงานแต่ไม่พบกับผู้ฟ้องคดี และไม่ได้นัดหมายไว้ ที่ตนเคยให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการไว้ว่า “เมื่อประมาณเดือน พ.ย. เวลา ๐๙.๓๐ นาฬิกา นายกเทศมนตรีสุรศักดิ์ ฯ ได้เรียกตนไปที่ห้องทำงาน พบนายสุรศักดิ์ นายสาครฯ และนายภูมิฯ นั่งที่ห้องทำงาน...” ความจริงแล้ว ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เรียกตนไปพบ แต่เป็นนายสาคร และภายในห้องไม่มีผู้ฟ้องคดี ต่อมาตนสำนึกผิด จึงไปขอโทษผู้ฟ้องคดี และตนพร้อมที่จะไปเป็นพยานให้ทุกกรณี ประกอบกับพยานบุคคลที่ไม่เคยให้การรายงานนายเชษฐา พรพรรณนะ ที่ให้ถ้อยคำไว้ พี่ชายของตน (นายสุทัศน์) ได้เล่าให้ฟังว่า นายสาคร

/เทศมนตรี...

เทศมนตรี ได้เรียกรับเงินจำนวน ๒ ล้านบาท เพื่อเป็นค่าผ่านงานที่จะต้องจ่าย ๒๐ ล้านบาท และมีการตั้งผู้ฟ้องคดีเข้าไปเกี่ยวข้อง ด้วยเหตุที่นายสุทัศน์ทำไปเพื่อหวังเงินตอบแทนจาก นายเปี่ยน ซึ่งกำลังมีปัญหาเกี่ยวกับนายเปี่ยน เมื่อตนทราบเช่นนั้นจึงจำเป็นต้องให้นายสุทัศน์ลาออก จากงาน เพราะบริษัทได้รับความเสียหายจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ตนไปที่สำนักงานเทศบาลตำบลป่าตองกับนายสุทัศน์ เนื่องจากตนต้องเดินทางไป เซ็นรับเงินด้วยตนเอง ซึ่งในวันดังกล่าวตนไม่ได้พบกับผู้ฟ้องคดี ซึ่งภายหลังเกิดเหตุการณ์ ดังกล่าวแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้มาต่อว่าตน และตนได้ขอโทษพร้อมทำหนังสือให้กับผู้ฟ้องคดีไว้ ตามฉบับที่กรรมการให้ตนตรวจดู และตนพร้อมจะเดินทางไปเป็นพยานกับทุกหน่วยงาน จากข้อเท็จจริงตามถ้อยคำของนายสุทัศน์พร้อมทั้งการถอดเทปบันทึกการสนทนา และถ้อยคำ ของนายเจษฎาดังกล่าว จึงเห็นได้ว่าเป็นข้อเท็จจริงที่นายสุทัศน์และนายเจษฎารู้และมีอยู่แล้ว ตั้งแต่ในชั้นการสอบสวน นายสุทัศน์จึงเป็นเพียงพยานบุคคลที่ประสงค์จะกลับคำให้การและ เพื่อหักล้างพยานหลักฐานเดิมของนายสุทัศน์เอง เพื่อช่วยเหลือผู้ฟ้องคดีให้พ้นจากข้อกล่าวหา ส่วนนายเจษฎาก็เป็นเพียงพยานบุคคลที่ให้การสนับสนุนถ้อยคำของนายสุทัศน์ และหนังสือที่ อ้างว่าได้ทำให้กับผู้ฟ้องคดีไว้นั้นก็เป็นพยานหลักฐานที่จัดทำขึ้นในภายหลังซึ่งไม่น่าเชื่อถือ นอกจากนี้ พยานเอกสารการถอดเทปสนทนายระหว่างนายสุทัศน์กับนายสาครที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า มีข้อความที่ไม่ตรงกันหลายแห่งนั้น ก็เป็นเพียงไม่ตรงกันในรายละเอียดหรือการเรียบเรียง คำพูดโดยไม่ได้กระทบต่อความหมายของข้อความอันเป็นสาระสำคัญแต่อย่างใด ดังนั้น พยานหลักฐานดังกล่าวจึงไม่ใช่พยานหลักฐานใหม่อันอาจจะมีผลทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นที่ ยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ ดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง

สำหรับพยานบุคคลที่เคยให้การแล้ว รายงานอุทัยวรรณ เพ็ญสวัสดิ์ ผู้อำนวยการ กองคลัง และนายภูมิภัส เทพณรงค์ ตำแหน่ง หัวหน้างานผลประโยชน์ นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริง ปรากฏว่า นางอุทัยวรรณ ได้เคยให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง เกี่ยวกับขั้นตอน การเบิกจ่ายเงิน ตามนัยบันทึก ปค. ๑๔ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ และนายภูมิภัส เทพณรงค์ ตำแหน่ง หัวหน้างานผลประโยชน์ ได้เคยให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวน เกี่ยวกับการลงชื่อ ในเช็คล่วงหน้าของผู้ฟ้องคดีที่ได้รับทราบจากนางอุทัยวรรณ ตามนัยบันทึก ป.ค. ๑๔ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๔๕ แล้ว (แต่ไม่ปรากฏในรายงานการสอบสวน ลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๔๕) การที่ต่อมานางอุทัยวรรณ และนายภูมิภัส ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง ตามคำขอพิจารณาใหม่ ในทำนองยืนยันสถานที่อยู่ของผู้ฟ้องคดีในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔

/และสนับสนุน...

และสนับสนุนกรณีการลงชื่อในเช็คล่วงหน้าของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว จึงถือเป็นข้อเท็จจริงที่นางอุทัยวรรณและนายภูมิภัสร์อยู่แล้วตั้งแต่ในชั้นการสอบข้อเท็จจริงและในชั้นการสอบสวนกรณีจึงไม่ถือเป็นพยานหลักฐานใหม่แต่อย่างใด

สำหรับพยานบุคคลที่ไม่เคยให้การ รายนายกิตดา มาลาวิชัยจันทร์ ที่ให้ถ้อยคำว่าจะเคยเป็นคนติดตามนายเปียน ตั้งแต่ปี ๒๕๓๘ และลาออกเมื่อ ๒๕๔๙ เพราะขัดแย้งกัน รู้จักผู้ฟ้องคดี และทราบว่าผู้ฟ้องคดีเคยถูกร้องเรียนเรื่องเรียกสินบนจากนายสุทัศน์ พรรณธนะ (ตัวแทนบริษัท นวเกษตรการขนส่งและก่อสร้าง จำกัด) โดยก่อนหน้านั้นนายเปียนเป็นนายกเทศมนตรี และเมื่อออกจากตำแหน่งโดยมีผู้ฟ้องคดีเข้ารับตำแหน่งแทน ทำให้นายเปียนโกรธว่าผู้ฟ้องคดีหักหลัง และทราบว่านายสุทัศน์ มาพูดคุยกับนายเปียนที่โรงแรมของนายเปียน และนายเปียนเคยมอบนามบัตรที่เขียนข้อความไว้ด้านหลังเป็นทำนองว่า จะตอบแทนให้นายสุทัศน์ ถ้านายสุทัศน์ ช่วยเหลือ ผากไปให้นายสุทัศน์ แต่ไม่มอบให้และยังคงเก็บนามบัตรนั้นไว้ ทราบว่านายเปียนให้นายสุทัศน์ช่วยเหลือกล่าวโทษผู้ฟ้องคดีในเรื่องเรียกร้องเงิน แต่ไม่ทราบรายละเอียด เพราะเคยได้ยินโทรศัพท์ที่นายสุทัศน์สามารถอัดเสียงของนายสาครได้คนเดียว แต่เอาผิดผู้ฟ้องคดีได้ ครั้งแรกเมื่อทราบเรื่องก็ไม่กล้าเล่าให้ผู้ฟ้องคดีฟัง ผู้ฟ้องคดีจึงขอร้องให้ช่วยเหลือและให้เขียนหนังสือเป็นหลักฐานไว้ตามที่คณะกรรมการสอบสวนให้ตรวจดูตามพยานเอกสารหนังสือลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๐ และนามบัตรของนายเปียน นั้น เห็นว่า แม้วานายกิตดาจะไม่เคยให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวน ก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงตามถ้อยคำของนายกิตดาพร้อมทั้งหนังสือลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๐ และนามบัตรของนายเปียนดังกล่าวก็ไม่ถือเป็นพยานหลักฐานใหม่ที่จะมีผลทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นที่ยุติแล้วเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญได้ เช่นกัน

ส่วนพยานบุคคลที่ไม่เคยให้การ รายนางราชกิตติสุนทร เจ้าอาวาสวัดเทพนิมิต และเจ้าคณะจังหวัดภูเก็ต ซึ่งได้รับกิจนิมนต์จากผู้ฟ้องคดีพร้อมพระภิกษุสงฆ์ในจังหวัดภูเก็ต และคณะสงฆ์จากวัดมะนาวหวาน (พระอารามหลวง) อำเภอบ้านฉาง จังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อไปร่วมเจริญชัยมงคลคาถาในพิธีลงเสาเอกก่อสร้างวัดแก้วมณีวนาราม จังหวัดพังงา ประกอบกับพยานเอกสารเป็นหนังสือรับรองของพระราชกิตติสุนทร ฉบับลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๐ รายนายมนตรี ช่างบุงาม คนขับรถให้ผู้ฟ้องคดีตั้งแต่สมัยผู้ฟ้องคดีเป็นนายกเทศมนตรีเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ จนถึงปัจจุบัน รายนายผดุงศักดิ์ สุขเจียง ผู้รับจ้างก่อสร้างเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ รายนายสมพล ขวัญยืน ตำแหน่ง หัวหน้าฝ่ายแบบแผนและก่อสร้างเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ที่ต่างก็ให้

/ถ้อยคำต่อ...

ถ้อยคำต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงในทำนองยืนยันสถานที่อยู่ของผู้ฟ้องคดีในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ เวลา ๐๙.๐๐ นาฬิกา ถึงประมาณ ๑๑.๐๐ นาฬิกา ว่า ผู้ฟ้องคดีได้เดินทางไปร่วมพิธีลงเสาเอกที่วัดแก้วมณีวนาราม และการลงลายมือชื่อของผู้ฟ้องคดี ในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ เป็นการลงชื่อล่วงหน้าตามการปฏิบัติงานตามปกติซึ่งอาจกระทำได้นั้น เห็นว่า พยานบุคคลดังกล่าวถือเป็นพยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีทราบดีและมีอยู่แล้ว ตั้งแต่ในชั้นการสอบสวน และอยู่ในวิสัยที่ผู้ฟ้องคดีจะนำมาให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนได้ รวมทั้งแม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะได้อ้าง นายมนตรี ช่างบุงาม ต่อคณะกรรมการสอบสวนแล้ว แต่คณะกรรมการสอบสวนไม่ได้เรียกมาให้ถ้อยคำ ก็ตาม ผู้ฟ้องคดีก็ยังมีสิทธิที่จะกล่าวอ้างพยานหลักฐานดังกล่าวทั้งหมดได้ในชั้นศาลปกครองชั้นต้นและในชั้นศาลปกครองสูงสุด แต่ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้แสดงพยานหลักฐานดังกล่าวแต่อย่างใด จนกระทั่งระยะเวลาผ่านไปประมาณสี่ปีเศษนับแต่ออกจากตำแหน่ง ผู้ฟ้องคดีจึงมากกล่าวอ้างในคำขอให้พิจารณาใหม่ ประกอบกับตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๔๐/๒๕๔๕ เรื่อง ให้นายกเทศมนตรีและเทศมนตรีตำบลป่าตอง อำเภอ กระบี่ จังหวัดภูเก็ต ออกจากตำแหน่ง ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีและนายสาคร เชื้อฉนวน ออกจากตำแหน่ง ก็ได้ระบุเหตุผลไว้อย่างชัดเจนว่า เมื่อพิจารณาจากหลักฐานของทางราชการแล้วมีหลักฐานว่า ในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่ออนุมัติเบิกเงินให้กับนายสุทัศน์ พรพรรณนะ ตัวแทนบริษัท นวเจษฎาการขนส่งและก่อสร้าง จำกัด ย่อมแสดงว่าในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีได้เข้ามาปฏิบัติงานในสำนักงานเทศบาล ตำบลป่าตอง พยานหลักฐานของคณะกรรมการสอบสวนจึงมีน้ำหนักรับฟังได้มากกว่า พยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดี ซึ่งในกรณีดังกล่าวผู้ฟ้องคดีย่อมสามารถโต้แย้งคำสั่งโดยอ้างพยานหลักฐานดังกล่าวสนับสนุนได้ตั้งแต่ในชั้นศาลปกครองชั้นต้นและในชั้นศาลปกครองสูงสุด แต่ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้ดำเนินการแต่อย่างใด ข้อเท็จจริงตามถ้อยคำพยานบุคคลพร้อมพยานเอกสารดังกล่าวจึงไม่ถือเป็นพยานหลักฐานใหม่ดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างพยานวัตถุเป็นรูปถ่ายจำนวน ๔ ภาพ และอีก ๖ ภาพที่มอบให้คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง ซึ่งเพิ่งได้มาจากนายชูชัย ชงสะอาด ผู้ถ่ายภาพพิธีลงเสาเอก เมื่อเดือนมกราคม ๒๕๕๐ นั้น เห็นว่า ในกรณีนี้ผู้ฟ้องคดีย่อมรู้ดีอยู่แล้วว่าในงานพิธีลงเสาเอกย่อมต้องมีการถ่ายภาพเก็บไว้เป็นที่ระลึกและอยู่ในวิสัยที่ผู้ฟ้องคดีจะติดตามหรือค้นหารูปถ่ายดังกล่าวได้ตั้งแต่ในชั้นการสอบสวน ประกอบกับแม้ว่ารูปถ่ายดังกล่าวผู้ฟ้องคดีจะเพิ่งได้มาภายหลังจากที่ศาลปกครองสูงสุดได้มี

/คำพิพากษา...

คำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว อันจะถือว่าเป็นพยานหลักฐานใหม่ ก็ตาม แต่เพียงรูปถ่ายดังกล่าวก็ไม่อาจมีผลทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญได้ ดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง

นอกจากนี้ โดยที่ตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด ที่ อ.๙๓/๒๕๔๘ ศาลได้วินิจฉัยโดยมีสาระสำคัญว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ (นายสาคร เชื้อฉนวน) ได้เขียนข้อความลงในกระดาษข้อความว่า "๒.๐ ล้าน NO CHEQUE" จริง สอดคล้องกับถ้อยคำของนายสุทัศน์ที่ว่า เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ เวลา ๑๐.๔๕ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ (นายสาคร เชื้อฉนวน) ได้ไปรับเช็คที่ห้องทำงานของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ (ผู้ฟ้องคดี) และพบผู้ฟ้องคดีที่ ๒ (นายสาคร เชื้อฉนวน) ซึ่งบอกกับนายสุทัศน์ว่า ก่อนที่นายกเทศมนตรีจะเซ็นเช็ค ขอให้นำเงินสดจำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท มาให้ โดยเขียนในกระดาษว่า "๒.๐ ล้าน NO CHEQUE" และได้มีการเรียกให้นายสุทัศน์มาเจรจาเรื่องเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ในวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ และฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสอง (ผู้ฟ้องคดี กับ นายสาคร เชื้อฉนวน) ได้ลงลายมือชื่อในคำร้องต่าง ๆ ทำให้เชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันเรียกรับเงินจากนายสุทัศน์ ตัวแทนบริษัท เจษฎาการขนส่ง และการก่อสร้าง จำกัด จริง ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า พยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างตามคำขอให้พิจารณาใหม่ ลงวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๐ ดังกล่าว จึงไม่ใช่พยานหลักฐานใหม่อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญได้ตามมาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังที่คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงมีความเห็น และเมื่อการตรวจสอบข้อเท็จจริงและความเห็นของคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงตามรายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ดังกล่าว เป็นเพียงข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มอบหมายให้คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงดำเนินการเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เท่านั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ผูกพันที่จะต้องมีคำสั่งตามความเห็นของคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงแต่อย่างใด และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณารายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ประกอบกับความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย ตามหนังสือ ที่ มท ๐๒๐๘.๑/๑๕๙๓ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แล้วเห็นว่า พยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดีไม่ใช่พยานหลักฐานใหม่ตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาคำขอให้พิจารณาใหม่ จึงย่อมมีอำนาจพิจารณาคำขอให้พิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดีได้ โดยไม่จำเป็นต้องมีการโต้แย้งรายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ว่ารับฟังพยานหลักฐาน หรือวินิจฉัยข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย ผิดพลาด หรือขัดต่อคำสั่งอย่างไร

/ดังที่...

ดั่งที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง การที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่มีสิทธิมีคำสั่งยกคำขอพิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดีและถือว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีความผิด นั้น จึงไม่อาจรับฟังได้

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ศาลปกครองชั้นต้นไม่ได้วินิจฉัยในประเด็นคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะไม่มีข้อเท็จจริงหรือเหตุผลอื่นใดสนับสนุนความเห็นว่าเป็นพยานหลักฐานใหม่ นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบโดยมีสาระสำคัญว่า ตามที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้พิจารณาใหม่ กรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓๔๐/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลป่าตอง และขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว โดยผู้ฟ้องคดีได้อ้างพยานหลักฐานใหม่ซึ่งเชื่อว่า หากยกขึ้นพิจารณาแล้วจะเป็นเหตุให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นที่ยุติแล้วเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ ตามมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นั้น (โดยอ้างถึงหนังสือขอให้พิจารณาใหม่ ลงวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๐ และหนังสือส่งเอกสารเพิ่มเติม ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๐) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาเรื่องดังกล่าวแล้วเห็นว่า พยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดียกขึ้นมากล่าวอ้างนั้นถือไม่ได้ว่าเป็นพยานหลักฐานใหม่อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นที่ยุติแล้วเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ จึงมีคำสั่งยกคำขอให้พิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งต่อมาผู้ฟ้องคดีได้นำคดีมาฟ้องต่อศาลโดยโต้แย้งว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งยกคำขอให้พิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากเห็นว่าพยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดีตามคำขอให้พิจารณาใหม่ ลงวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๐ ไม่ใช่พยานหลักฐานใหม่ อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นที่ยุติแล้วเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ ตามมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย กรณีจึงถือได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้จัดให้มีเหตุผลโดยระบุข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้วตามสมควร การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ที่แจ้งผลว่าพยานหลักฐานตามคำขอของผู้ฟ้องคดีไม่ใช่พยานหลักฐานใหม่ ไม่มีข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายสนับสนุนนั้น เห็นว่า เมื่อได้วินิจฉัยมาแล้วว่า พยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีขอให้พิจารณาใหม่ มิใช่เป็นพยานหลักฐานใหม่และพยานหลักฐานที่อ้างมิได้ทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นที่ยุติแล้วเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ จึงไม่จำต้องวินิจฉัยในข้ออ้างที่ผู้ฟ้องคดียกขึ้นมาเป็นประเด็นใหม่ เพราะไม่ทำให้ผลของคำวินิจฉัยดังกล่าวเปลี่ยนแปลงไป นั้น

จึงถือเป็น...

จึงถือเป็นการที่ศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยในประเด็นดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีแล้ว อุทธรณ์
ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

ดังนั้น ด้วยเหตุผลข้างต้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วมีคำสั่งยกคำขอ
ให้พิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดีตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๑๕๖๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ดังกล่าว จึงเป็นการกระทำที่ชอบ
ด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย
พิพากษายืน

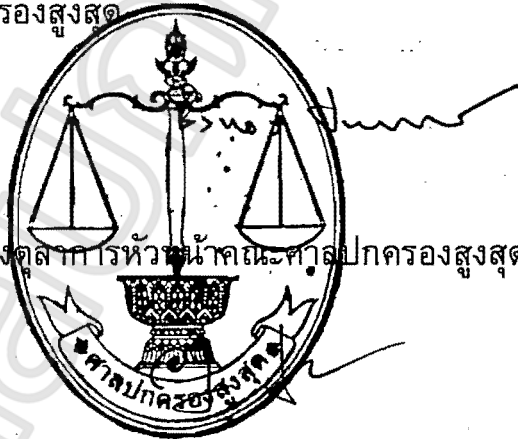
นายจิรศักดิ์ จิรวดี
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายสมชาย เอ็มโอช
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายชัชทอง โอภาสศิริวิทย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด
ช่วยทำงานชั่วคราวในตำแหน่งตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายอนุพงศ์ สุขเกษม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางศิริวรรณ จุลโพธิ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายสุเมธ เตียววิศเรศ

